XX. évfolyam 23. szám Ára: 1 forint 1964. június 4.

— Ugye jól tartunk, öcsi?! De aztán hozzánk jössz dolgozni, ha kész mérnök leszel!

AZ ELSŐ EMBERPÁR HITELES TÖRTÉNETE

(Vidám misztérium, versben elmesélve.)

Amikor én óvodába jártam,
Érdeklődve néztem szerteszét.
Értelmem csak épphogy nyílni kezdett,
Hittem minden gyermeteg mesét.
Hát egy napon a jó óvó-néni
Ádám-Évát kezdte elmesélni:
Emberpárnak elsők voltak,
Édenkertben csatangoltak,
Mígnem egyszer ó, nagy Ég!
A tudás fájáról ettek,
Ezért száműzetve lettek,
Fájt nekem e csúfos vég.
Midőn aznap búsan hazamentem,
Jó bátyámnak elmondottam menten.
Ő vigasztalt és nevetve szólt:
— A tudás fája csak legenda volt,
Ne sírj húgom, csak legenda volt.

Elszállt sok év és gimnáziumba
Beírattak engem egy napon.
Hogy mi történt a Paradicsomban,
Akkor is még izgatott nagyon.
Hisz nem oly nagy dolog egy szem alma,
Mért sújtott le hát az Úr hatalma?!
Elfogott a bánat néha:
Balga Ádám, csacska Éva,
Az almából, mért evett?
Tanárnőmet meg is kértem:
Tudás fája szent ügyében
Az igazság mi lehet?
Hogy az egész mese avagy tény-e,
Tanár néni, mi a véleménye?
Bölcs tanárnőnk mosolyogva szólt:
— A tudás fája csak legenda volt,
Hidd el lányom, csak legenda volt.

Ősanyánkkal álmodtam ma éjjel
S Éva anyánk mindent elmesélt:
— Ádám hatszáz évig tüzes férj volt,
Lekopogom, soha nem henyélt.
Ám egy napon, mi történt Ádámmal?
Csókolt... csókolt... De csak ímmel-ámmal.
Van hátránya hatszáz évnek,
Sajnos nem tesz jót a hévnek
S akkor jött a jó tanács:
Tudás fája!... Hopp szaladtam,
Az almát Ádámnak adtam
S vártam, mi lesz a hatás?...
Megkérdeztem — érdekelt a téma —,
Rendbe jött e ilyképp a probléma?
Éva anyánk bánatosan szólt:
— A tudás fája csak legenda volt,
Sajna lányom, csak legenda volt...

Király Dezső

Kis történetek

Szerelem

A színésznő meghívta uzsonnára hétéves kislánya két gavallérját, Karcsit és Pityut. Kitűnő hangulatban folyt az uzsonna, de Klárika egyszer csak odahajolt anyukája füléhez.

— Mami, azt mondja a Karcsi, hogy van szebb lány is az osztályban, mint én.

— Ezt mondtad, Karcsi? — fordult a színésznő Karcsihoz.

— Igenis, van szebb lány! — felelte dacosan a kisfiú. — Kinek a pap, kinek a papné.

— Az ízlések és a pofonok különbözők — tömött szájába egy óriási darab kuglófot Pityu.

— Mami, én a Karcsit szeretem, de a Pityuhoz megyek feleségül — jelentette ki Klári.

— Itt három felnőtt beszél a szerelemről — gondolta a színésznő. — Nekem ebbe semmi beleszólásom.

S fogyókúra ide, fogyókúra oda, ő is kivett egy kuglófot. Olyat választott, amiben sok mazsola volt.

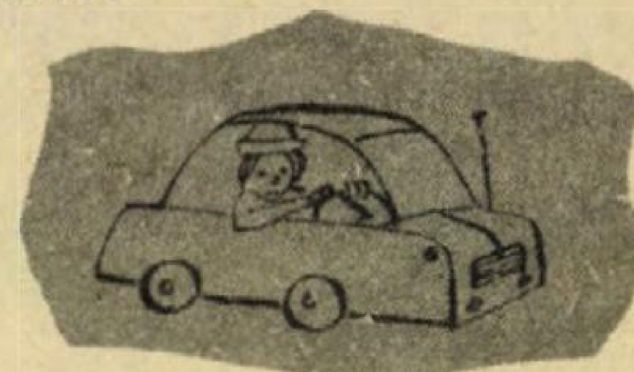
Kimerültség

A híres tudós felesége panaszkodik az orvosnak:

— Halálosan kimerült vagyok, doktor úr. Ez a mindennapos bevásárlás! Most a férjemnek kell egy nyakkendő, most a kislánynak egy zokni, most nekem egy kosztüm! Ma például külföldi whiskyt kell keresnem, mert vendégek lesznek. Halálosan kimerült vagyok, doktor úr.

— De hiszen kocsival tetszik járni, nem? — szól közbe az orvos.

— Igen, igen, de az a sok kiszállás, az a sok beszállás...

Naivitás

Egy kisfiút az érdekelte: miért fáj a lábam. A nagypapája vezette kézenfogva.

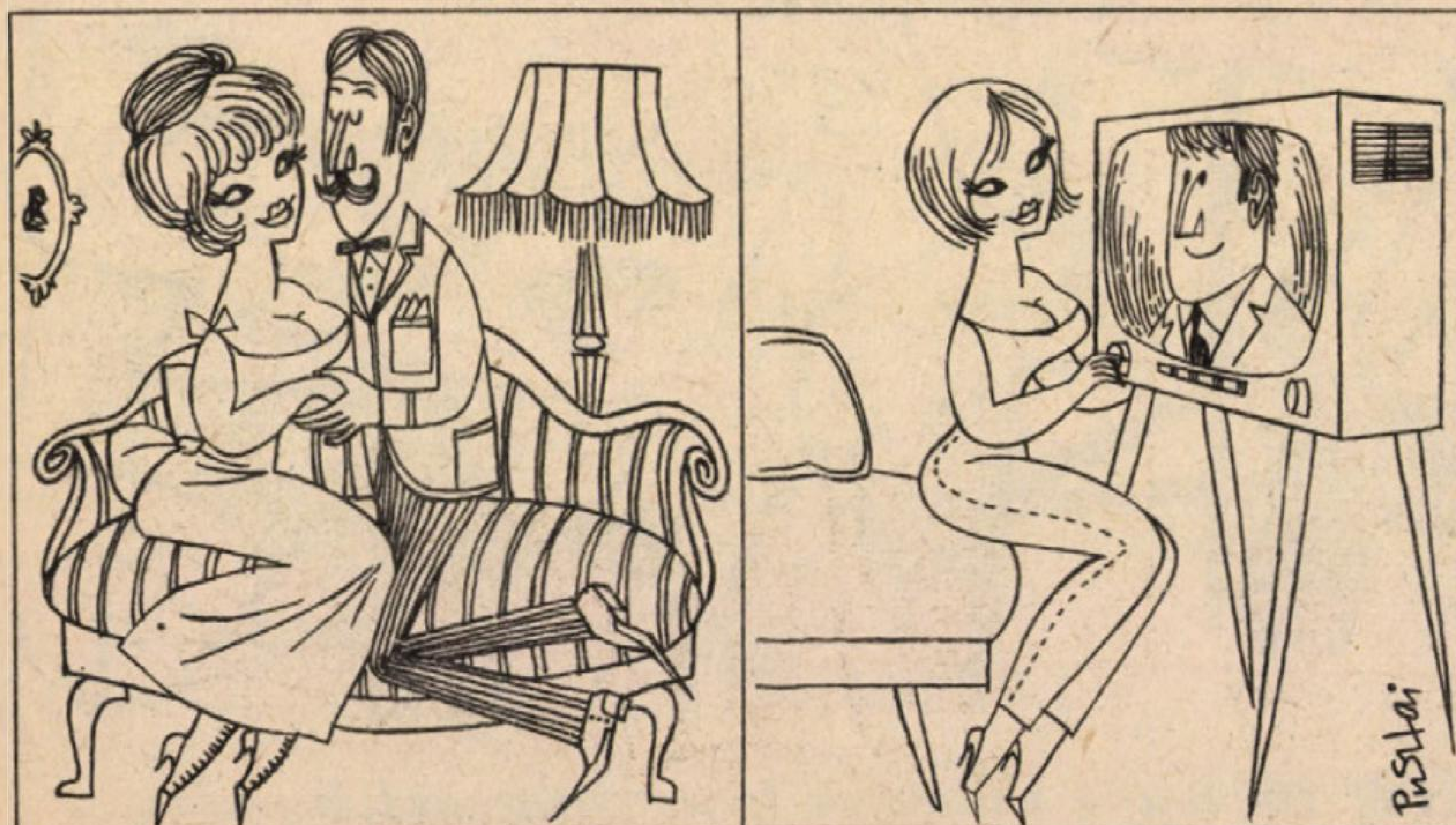
— Miért fáj a lábad? — nyitotta rám kék szemét.

— Azért, mert rossz voltam — feleltem tanító célzattal.

— Rossz voltál? — csodálkozott a fiúcska. — De hiszen te *felnőtt* vagy!

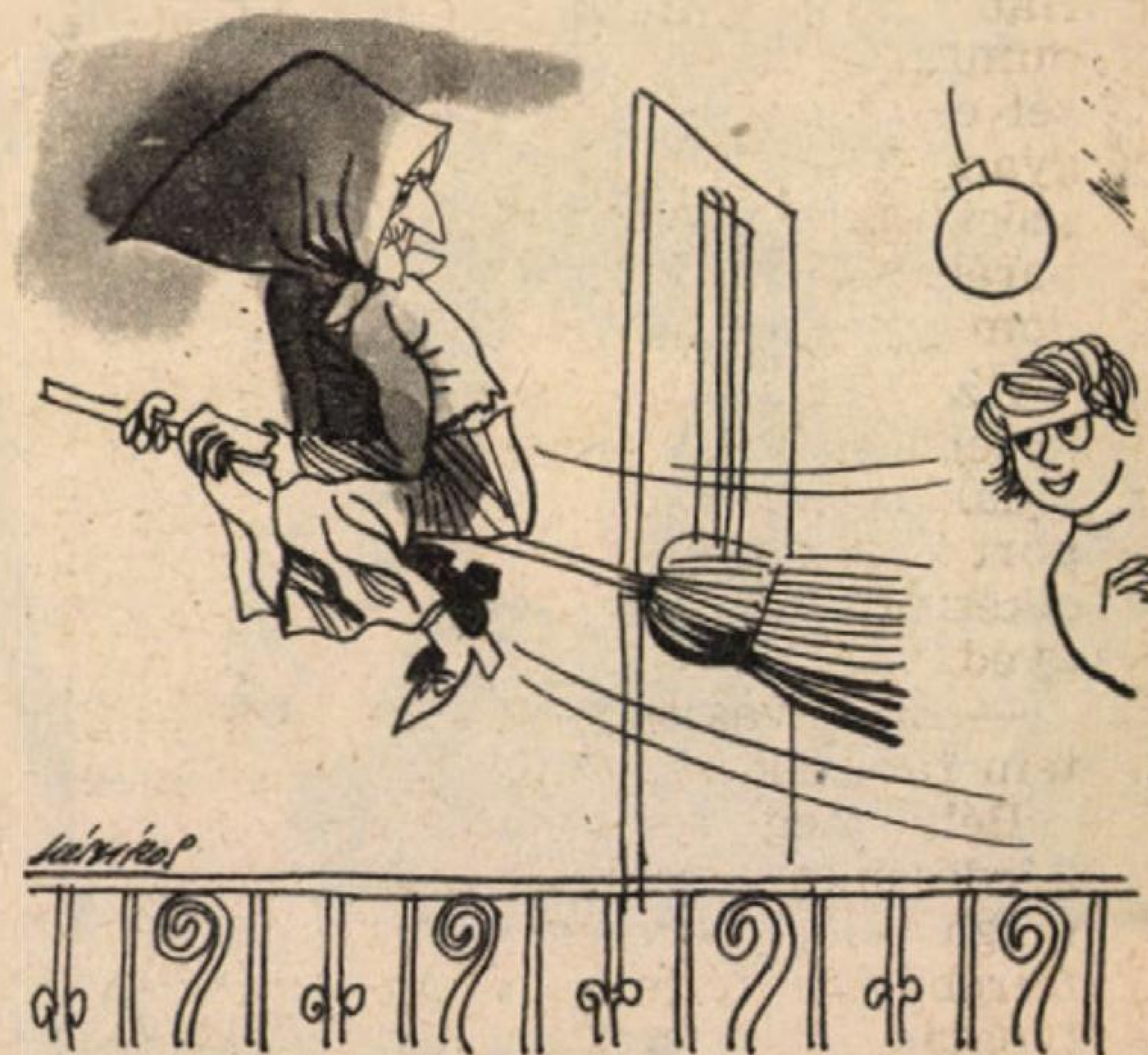
Fendrik Ferenc

Javuló erkölcsök

Házibarát egykor ... és ma.

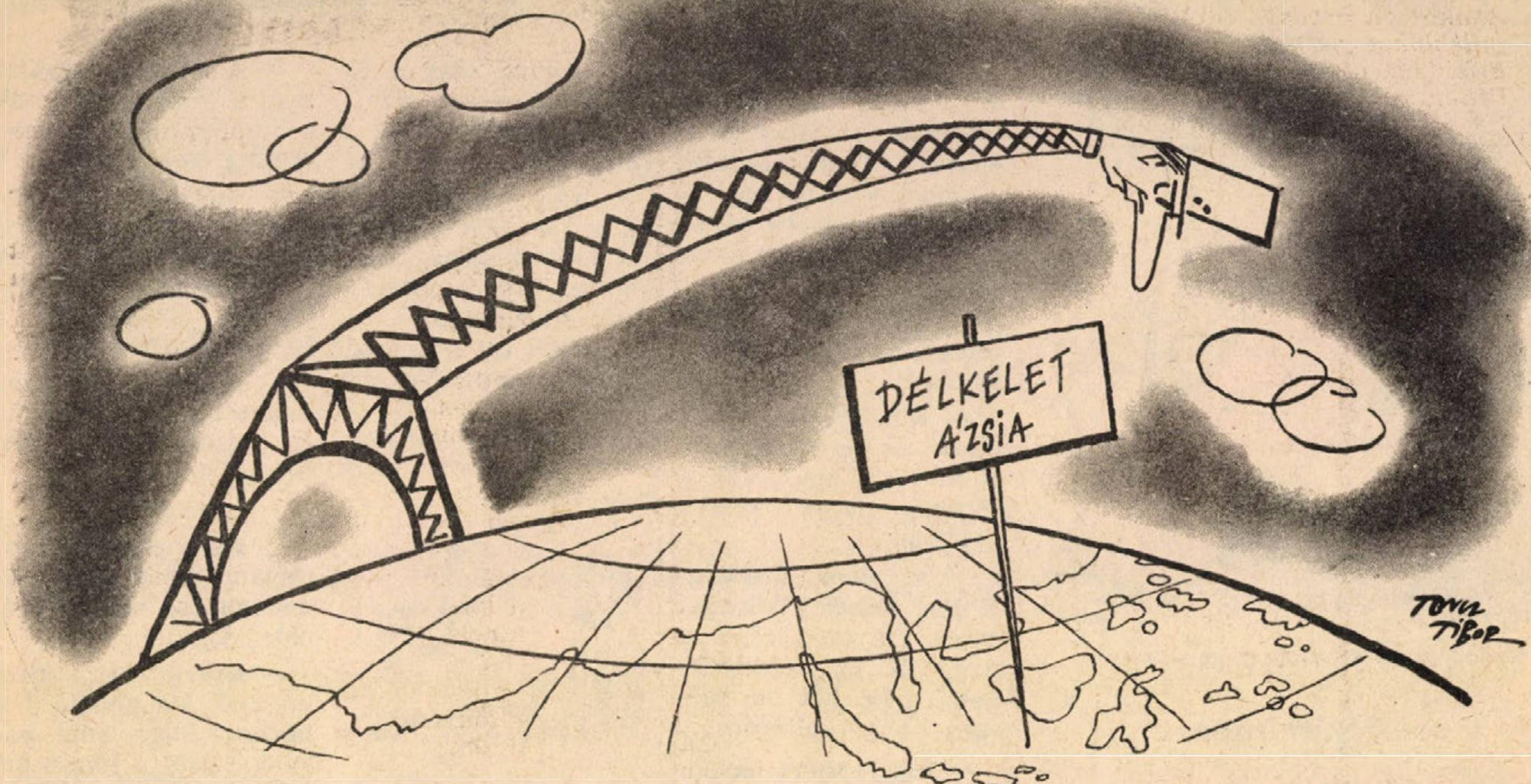
Bejárónők pedig nincsenek!

— Ugye holnap is jön, Lujzika drága?

Párizs érdeklődik...

Toncz Tibor rajza

Aggodalom

— Aggódom a szocializmusért — mondta Béla gondterhelt arccal, majd lerogyott egy székre és a kávéházi asztalra dobta a gondosan összehajtott újságot. — Olvastad?

— Nem olvastam — feleltem értetlenül.

— Hát akkor olvasd... Negyedik oldal, jobbra lenn...

Fellapoztam az újságot... Negyedik oldal, jobbra lenn... Megvan!... Százezer forintot sikkasztottak a... Ez az?

— Ez — suttogta Béla, rámfüggesztve szomorú tekintetét. — Na, mit szólsz hozzá?... A múlt héten is volt egy ehhez hasonló ügy... Ott hetvenezer forint értékű árut — egy mozdulattal jelezte, hogy mit csináltak az áruval. — Hát szabad ennek előfordulni? És mondd, hova vezet ez? Mi lesz ebből? Hogyan fogjuk felépíteni a szocializmust? Én aggódom, barátom, nagyon aggódom...

Az újság még mindig a kezemben volt. A negyedik oldalon, balra fenn egy riport arról számolt be, hogy elkészült egy új lakónegyed.

— Ezt olvastad? — böktem rá a cikkre.

Béla meg sem hallotta kérdésemet, csak nézett maga elé, révetegen, és félrebillent fejjel azt motyogta:

— Az aggodalom összeszorítja a szívemet... Ott lopnak, itt sikkasztanak... Három héttel ezelőtt is volt egy nagy panama a lapban... És azt olvastad, körülbelül egy hónappal ezelőtt, hogy mit csináltak egy építkezésnél?

— És ezt olvastad? — fordítottam feléje az újságot. — Itt, ezen az oldalon...

— Mi van benne? — kérdezte a barátom kedvetlenül.

— Többmillió forintot takarítottak meg a...

— Nem olvastam... Belekezdtem, de nem tudtam elolvasni... A féltés, az aggodalom rágja a lelkemet... Lehet, hogy ti könnyen veszitek a dolgot, de én nem... Lehet, hogy ti egy fejcsóválással el tudjátok intézni magatokban, de én nem, én érzékeny vagyok, és az aggodalom befészkeli magát az agyamba, az agysejtjeimbe, és ilyenkor azt kérdem magamtól: mi lesz veled, népi demokrácia?... Apropó, arról hallottál, hogyan károsították meg az államot Kislőcén?

— És azt tudod, hogy mennyi devizát spóroltak meg a...

Béla nem válaszolt. Magábaroskadtan ült a széken, fáradtan, csüggedten, mint egy öreg madár.

— Nem tudom, nem tudom, nem tudom, mi lesz itt... Két hónappal ezelőtt üzérkedőket lepleztek le... Két és fél hónappal ezelőtt ugyancsak... Ha ezekre gondolok... Ah, szegény hazám, szegény magyar hazám...

— No, azért nem kell eltúlozni a dolgot... Az iparunk és a mezőgazdaságunk...

— Három hónappal ezelőtt korrupt tisztviselőket lepleztek le... Benne volt az újságban...

— De az is benne volt, hogy...

— Hagyj békén! Hagyj engem aggódni, ne akarj engem megagitálni!... Mindenről én sem tudhatok, mindent én sem olvashatok el. De azt tudom, hogy cirka négy hónappal ezelőtt... Á, rossz rágondolni... Hogyan fogunk így eljutni a kommu...

Tovább nem tudott aggódni. El kellett mennie.

Mozijegye volt.

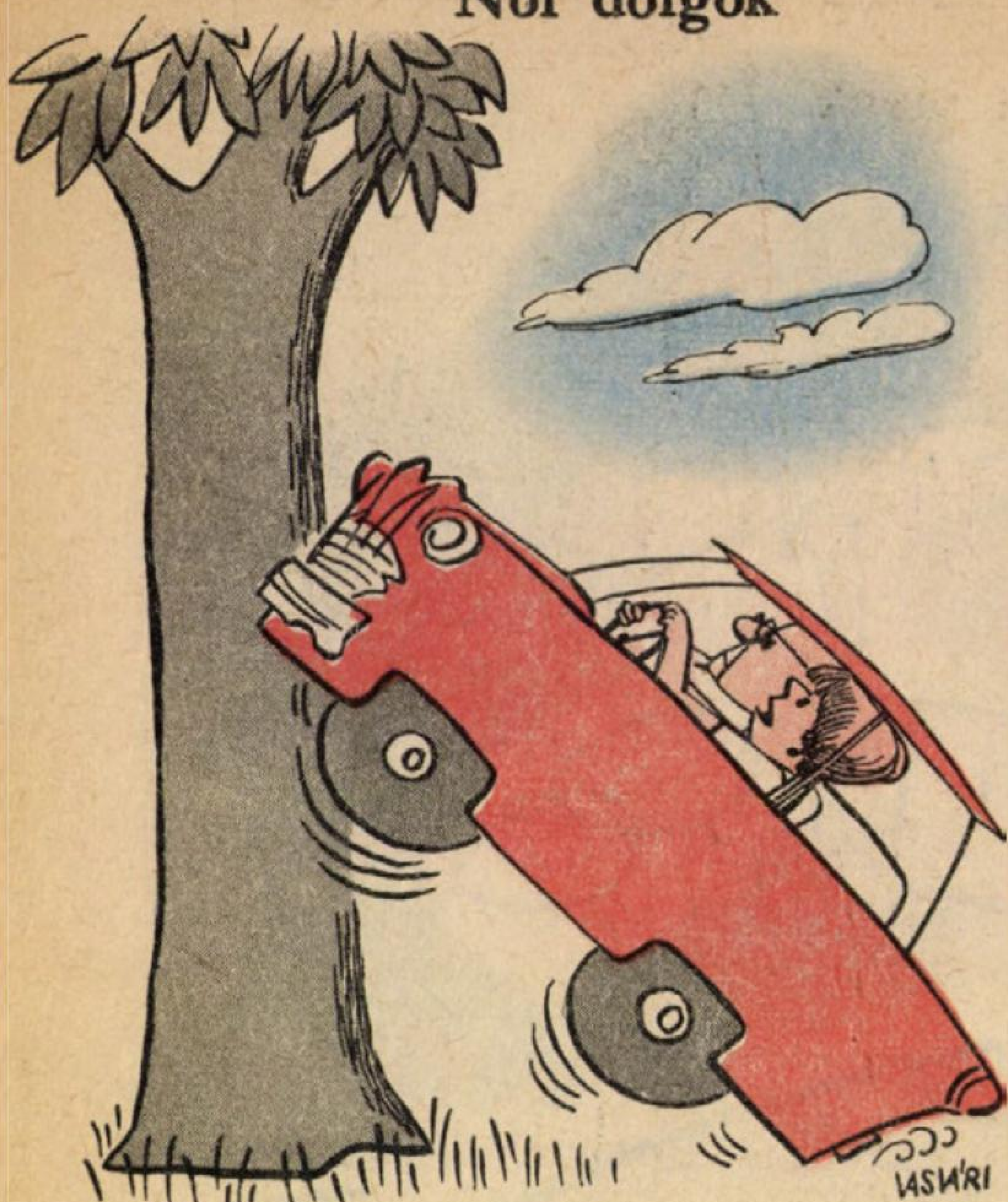
Mikes György

Modern film

– Na, nekem elég volt ebből a filmből!
– Ne bolondozz! Még csak most jön a címe...

Női dolgok

– Mondd, Lajos, most mit nyomjak meg? ...

Nyári ruha

– Jól van, kedvesem, felöltözhet!
– De hiszen le sem vetkőztem!

Okos ember

(Reggel van, munkakezdés előtt. A vállalati irodában az íróasztalok egyikén Teplák kartárs aktákat válogat. Az iratokat a táskájába rakja. Kollégája, Bablák érkezik.)

— Gratulálok az előléptetéséhez, Teplák kartárs!

— Köszönöm, már össze is csomagoltam. Nem nagy ügy, csak a folyosó másik végére költözöm...

— A főnök mellé... Külön szoba, titkárnő... Nagy szó ez kérem, s nagy út az némelyeknek... De hát ön egészen más, kollégám...

— Más? Miért lennék én más?

— Mert maga okos ember, Teplák kartársam. Megérdemli...

— Köszönöm az elismerést, de én éppen azért lettem osztályvezető, mert buta vagyok.

— Ebben erősen kételkedem. Pereceiről, Gémesről, Brecákról rebesgették ezt, amikor kinevezték őket. Az volt a vélemény róluk, hogy korlátoltak. A rosszmájúak meg is jegyezték akkoriban, hogy a mi vállalatunknál csak a buta emberek tudnak előre jutni.

— Na látja!

— Nálunk csak a főnöknek lehet sok esze... Ezt mindenki tudja a vállalatnál.

— Rájön végre magától is. Én éppen olyan korlátolt vagyok, mint Perecei, Gémes, Brecák, tehát kineveztek.

— Csak ezt ne mondja, kartársam! Tíz éve ismerem magát. Ne is szerénykedjék! Mindenki tudja, hogy óriási esze van.

— Megszégyenít, Bablák kartárs!

— De nem is ment előre, azt láthatja. Mindenki lépett egyet-kettőt, csak maga nem.

— Amíg okos voltam...

— S aztán egyszerre buta lett?

— Így is mondhatja.

— Körülbelül egy év óta, mi?

— Remek megfigyelő ön, kedves kartársam.

— Nem kell ehhez különösebb képesség: azelőtt ön mindig vitatkozott a főnökkel, mindig volt valami javaslata...

— De most már nincsen!

— Akkoriban jegyezte meg a főnök, hogy csak a buta emberek akarnak mindig okosak lenni.

— Nagyon jól emlékszik. Pontosan rám célzott. Azóta nem szólok a dolgokba, viszont mindig csatlakozom a főnök véleményéhez.

— Érdekes helyzet. Tehát amíg ön okos volt, a főnök azt tartotta, hogy buta?

— Így van.

— Nem irigylem, kartársam! Egy okos embernek nagyon nehéz butának látszani.

— Higyje el, nem könnyű. De amióta beláttam, hogy buta vagyok, azóta a főnök azt tartja rólam, hogy okos vagyok.

— Végül hát mégiscsak azért nevezte ki önt, mert okosnak tartja.

— Csupán ez vigasztal. Mióta megjött az eszem, olyan okos vagyok, hogy szívfájdalom nélkül buta tudok lenni.

— Mit szól ehhez a főnök?

— Megveregeti a vállam s azt mondja: „Okos ember maga, Teplák, nagyon okos."

— Na látja! Én is ezt mondom önnek, csak nem akarja elhinni...

Földes György

Pusztai Pál rajza

Jucika és a bűnügyi regény

„Életből ellesve"

Kedvenc témánk a vevőkkel, utasokkal és ügyfelekkel való bánásmód, a nyájas olvasónak is kedvenc beszédtémája.

Szavahihető ismerősöm két kis meghökkentő, bár tanulságos históriát adott elő.

Gyomorégést érzett a hivatalában és valamelyik szobatársa egyszerű háziorvosságot ajánlott: féldeci rumot. A legtöbb szenvedő ember bízik az amatőr-orvosban, így a beteg is átszáguldott a közeli eszpresszóba, a pénztárhoz lépett és féldecire kért blokkot. Amikor megkapta, udvariasan megkérdezte:

— Mennyibe kerül?

Mire a pénztárosnő enyhe, elnéző mosollyal:

— Mit játssza meg magát? Tudja maga nagyon jól, hogy mennyibe kerül féldeci rum!

A másik történet rokona az előbbinek, de a csattanója még váratlanabb. Sikertelen Fecske-vadászat után az egyik körúti járdatrafikban az ismerősöm kapott végre egy dobozzal. Annyira meglepte a kedvező fordulat, hogy szórakozottan megkérdezte:

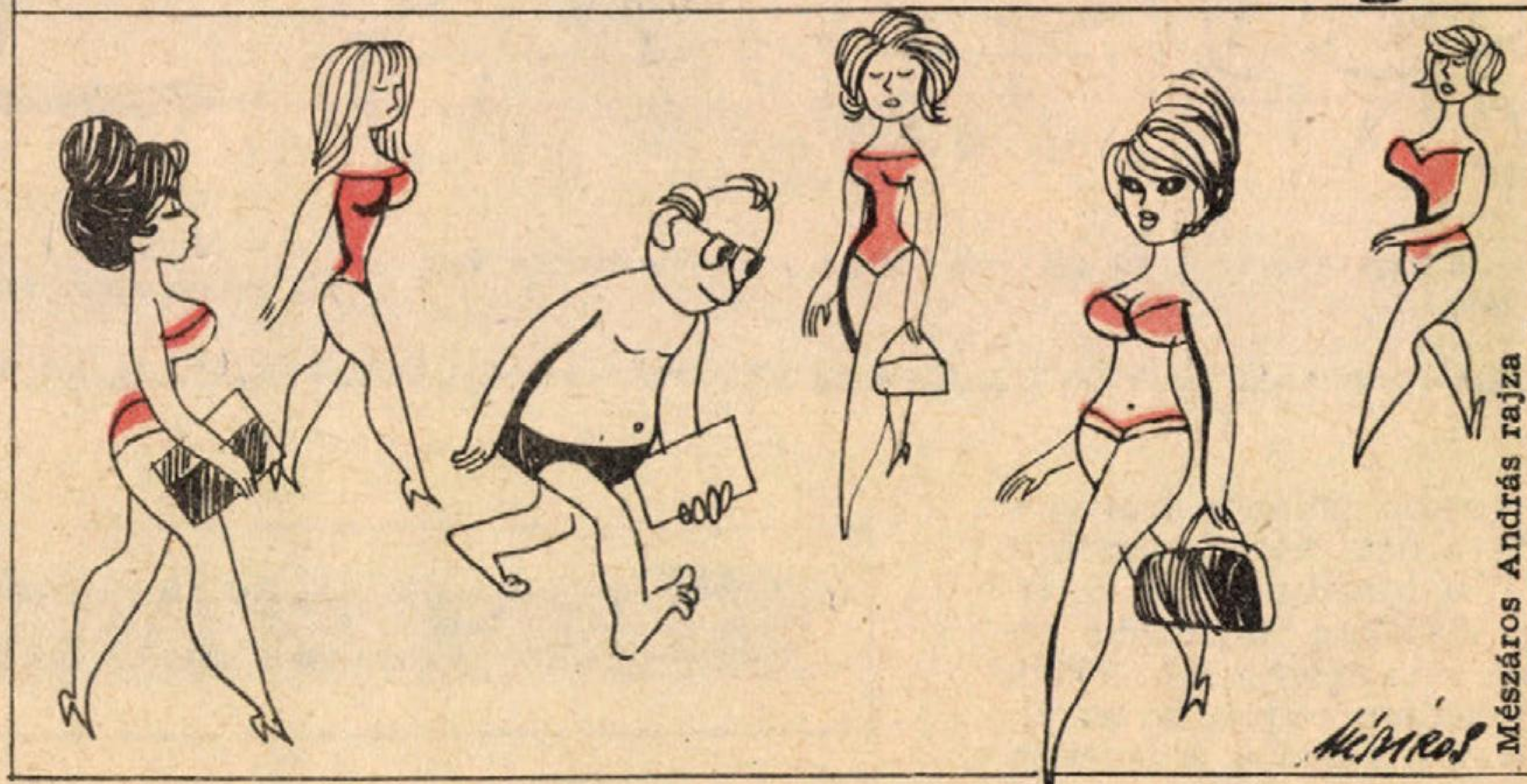
— Mit is fizetek?

A trafikosnő élesen vágta oda:

— Mondja, kinek viszi maga azt a Fecskét, hogy még az árát sem tudja?!

(st.)

HIRDESSEN A SZABÓ-CSALÁDBAN!

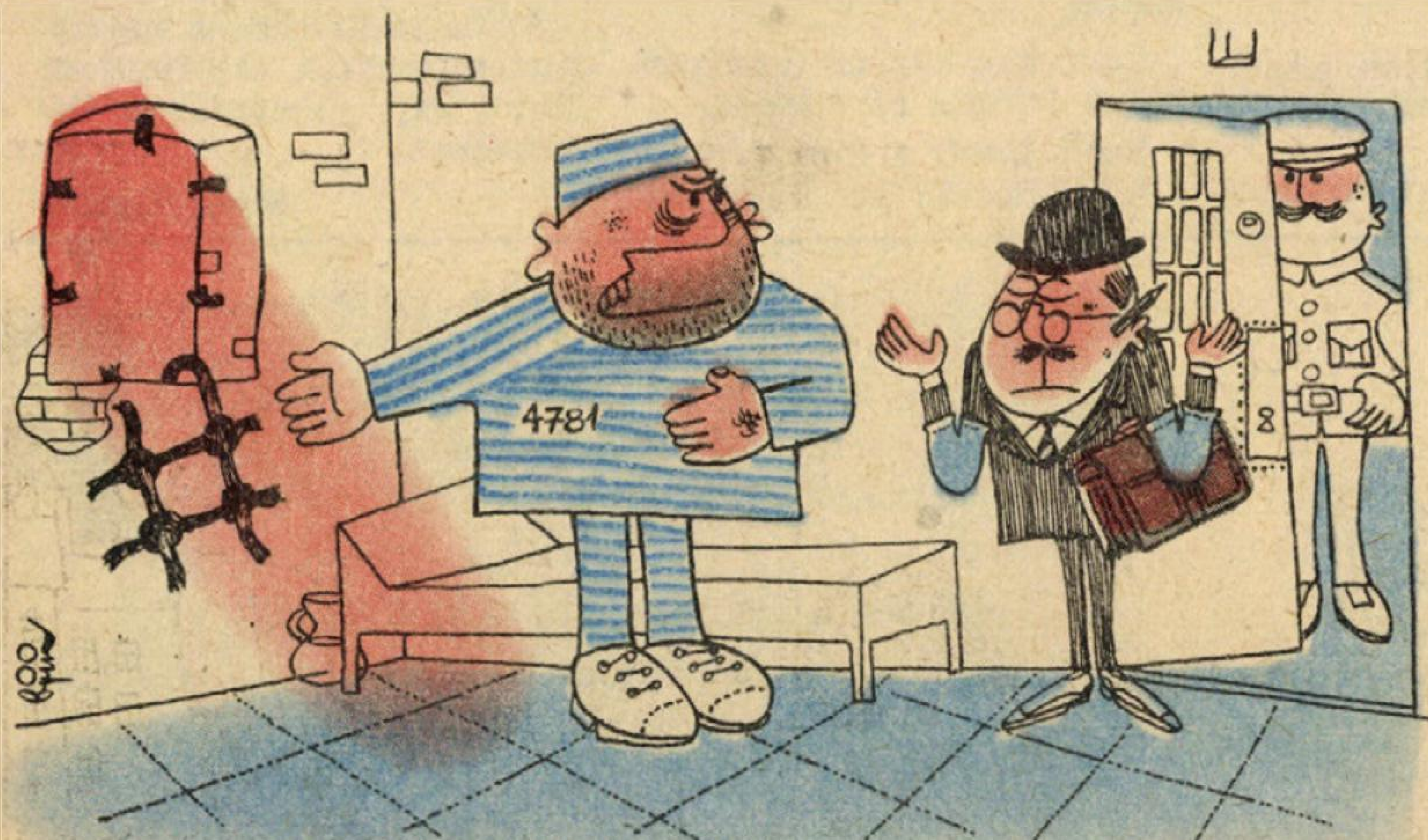
Mennyit sajnáltuk évtizedek óta az amerikai közönség intelligensebb részét. Soha nem tudnak nyugodtan végighallgatni egy jó rádióműsort, végignézni egy izgalmas tv-adást, mert a programokat unos-untalan félbeszakítják a hirdetések.

Magunkat nem kell sajnálnunk. Pontosan tudjuk, mi a különbség a műsor meg a hirdetés, a dramaturgia meg a reklám között; e g y i k nem szakítja félbe a m á s i k a t. Sőt, éppen a Szabó-család május 19-i adásából tűnt ki, hogy szolidság dolgában elértük, talán már túl is szárnyaltuk a világszínvonalat. Sem a Szabó-család adása e l ő t t, sem u t á n a nem volt hirdetés a rádióban. B e n n e volt! A gépkocsivezető Szabó Laci, egy sajtótájékoztató részletességével ismertette családtagjainak a kötelező gépkocsi-biztosítás meg a Casco-biztosítás teljes szabályzatát, minden előnyét. Mert mi csak nem fogjuk a rideg amerikai üzletemberek módjára, félbeszakítani adásainkat holmi prózai hirdetések kedvéért! Inkább belefoglaljuk azokat a műsorba.

Izgatottan várom Az ember tragédiája legközelebbi rádió- vagy tv-változatát. Talán, amikor Ádám-Kepler-nek: „János, nekem szükségem volna pénzre!" — megtudom, milyen új kölcsönlehetőségek vannak az OTP-nél.

(barabás)

Hanyag házkezelőség

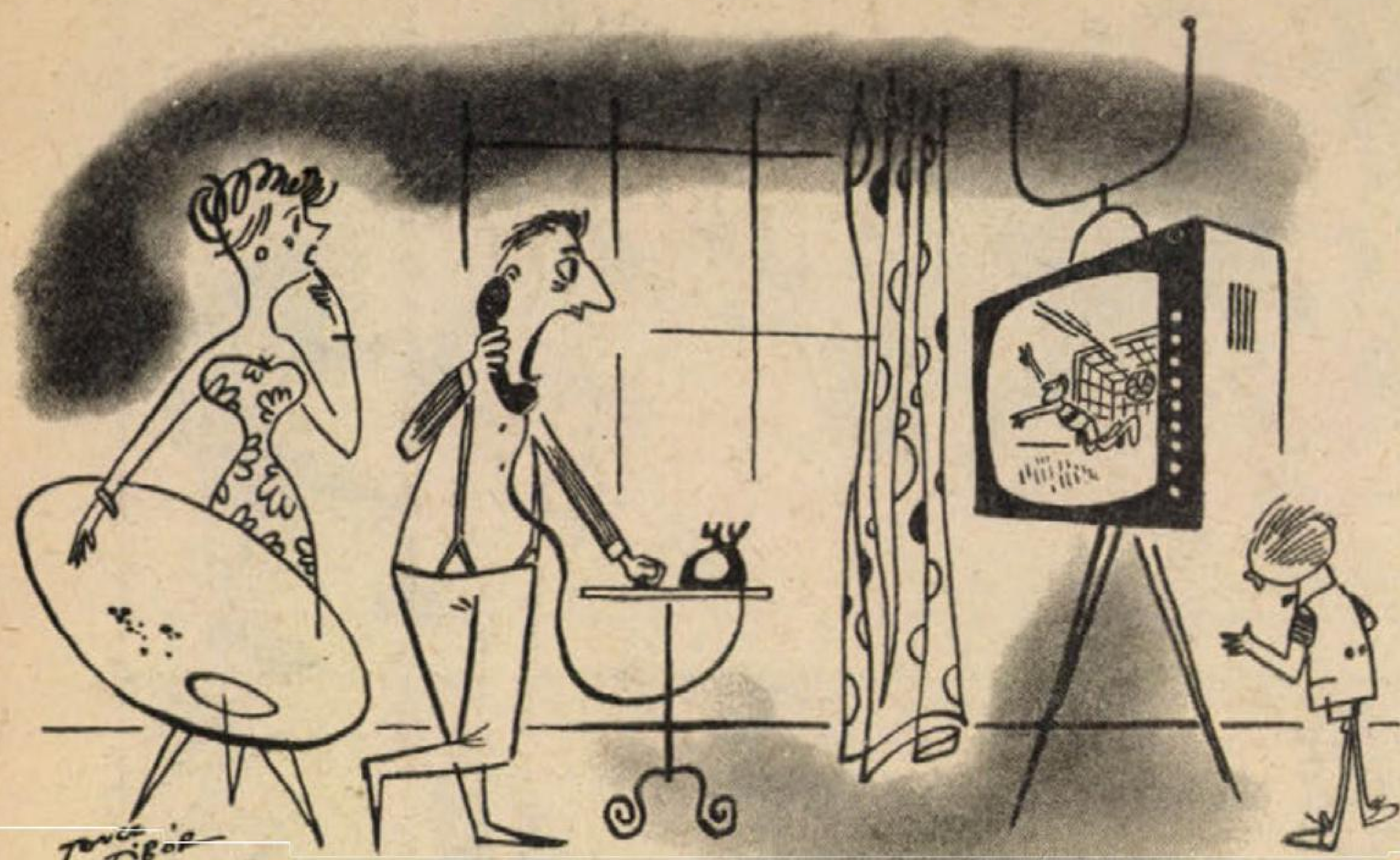

Telefon

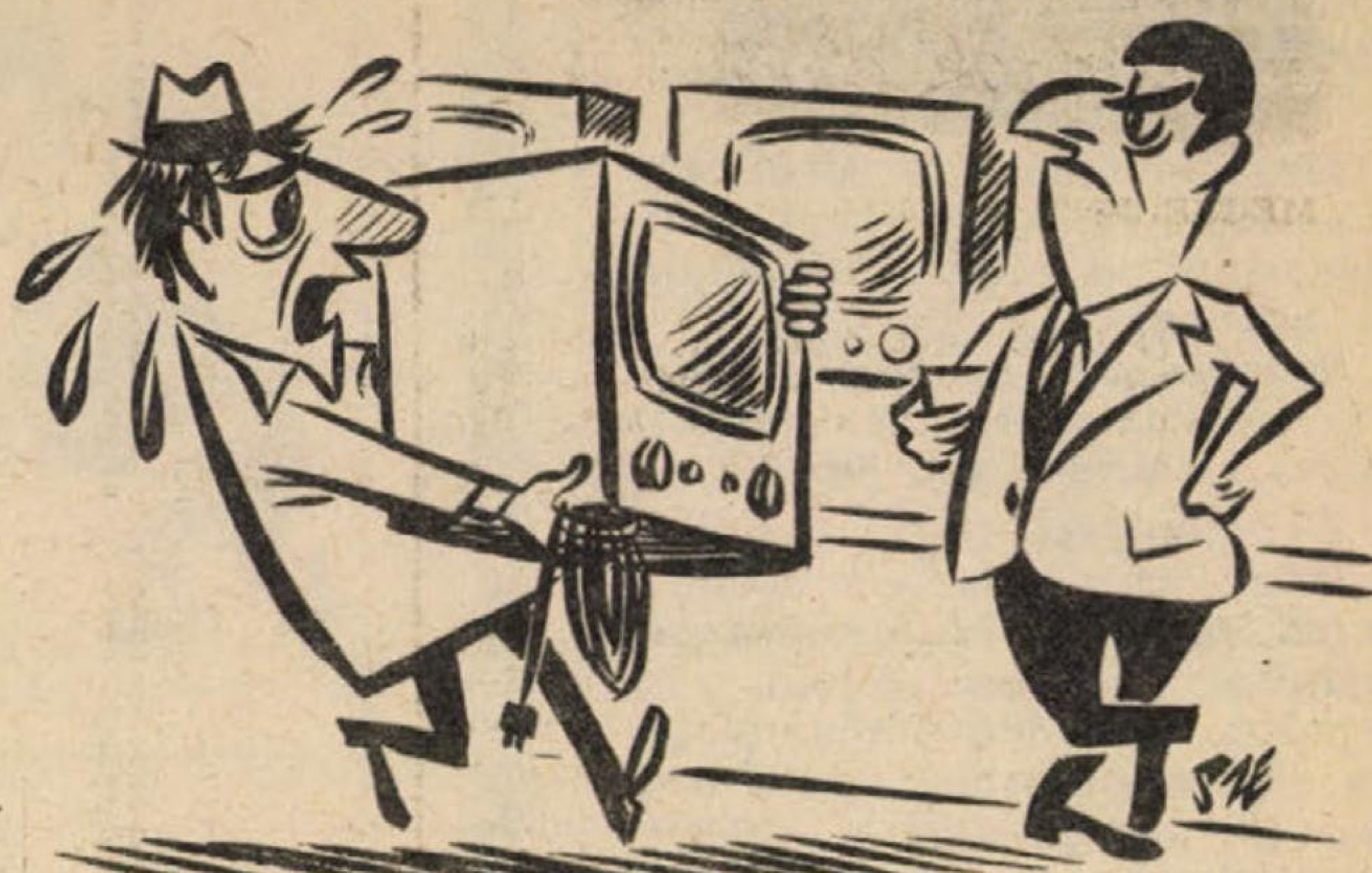

– Hogy mondja, igazgató kartárs? Igen! Igen! Akkor azonnal indulok és elkészítem a sürgős kimutatást!

A SZURKOLÓ MINDIG KÉTELKEDIK

– Kérem, biztos, hogy gól volt? Vagy a készülékemben van a hiba?

– És mi a baja a készüléknek?
– Másképpen mutatja a válogatott meccseket, mint ahogyan a szakvezetők látják.

ÁTÉENI

Semmi különös nem volt abban, hogy a cégtábla, a hirdetmény és az étlap sarkában mindenütt ott volt ez a négy betű: ÁTNI. Nyugodtan tértem be az étterembe, annyi az érthetetlen rövidítés mostanában, eggyel több vagy kevesebb, nem számít.

A mocskos, terítetlen asztaloknál csupa nyugodt ember ült. Nyugalmuk annál érthetetlenebbnek tűnt, mert némelyiknek dülledt szemén és sápadtságán szemmelláthatóak voltak az éhség jelei, mások pedig tikkadtan nyalták szájuk szélét. Minden asztalsor között egy fehérkabátos pincér sétált méltóságos léptekkel, kezében étlap, itallap és asztalkendő. A fehérkabátos pincérek, mikor a vendégek nyugalmát immár szemrevételezték, csoportokba verődtek az étterem végében, a fiatalabbak barátnőjükkel enyelegtek, az idősebbek lóverseny-tippeket cseréltek egymással. Egy kisebb csoportjuk kanasztát játszott. Ők figyeltek fel végül is rendelésemre.

– Kérek egy étlapot.

– Nyugtalan a vendég – mondta a fő-kanasztás méltatlankodó hangon. – Beszélj vele, Rudi.

A Rudinak tisztelt egyén gondosan letéve kártyáit és füstölgő cigarettáját, hanyagul odasétált asztalomhoz.

– Kérek egy étlapot.

– Kissé idegesnek tetszik lenni – állapította meg Rudi kedves mosollyal. – Alig negyedórája ül itt a kedves vendég és máris hangoskodik. Ejnye, ejnye! – és tréfásan megfenyegetett.

– Csak az étlapot kértem – sóhajtottam megrendülve, mert láttam már rajta az ápolói egyenruhát.

– Nevelni kell ezeket! – mondta a fő-kanasztás emelt hangon, mikor Rudi visszatért az asztalhoz és folytatta a játszmát. – Ezek még nem tudják, nem is tudhatják, hogy a magyar vendéglátóipar e helyiségében a világon egyedülálló kísérletet folytat. Nem ismerik az elméleti részt.

– Hajaj! az elméleti részt! – vigyorogtak a többiek kórusban.

– Majdnem megbuktam belőle – motyogta egy öreg pincér, de a többiek, korára való tekintettel, nem fűztek hozzá megjegyzést.

– Átéeni – mondta a fő-kanasztás. – s ha beválik a kísérlet, kiterjesztjük mindenhova. A villamos, a közért, a vasúti pénztár, a piac...

– Átéeni – mondták a többiek, és sétálni kezdtek az asztalok között, mert néhány vendég újra nyugtalankodott.

Lesz, ami lesz, én újra hangosan kértem az étlapot.

Rudi intett a főpincérnek, tálcán hozták az injekcióstűt, ketten lefogtak, és a főpincér beadta a nyugtató injekciót.

Magyarázatot is fűzött hozzá.

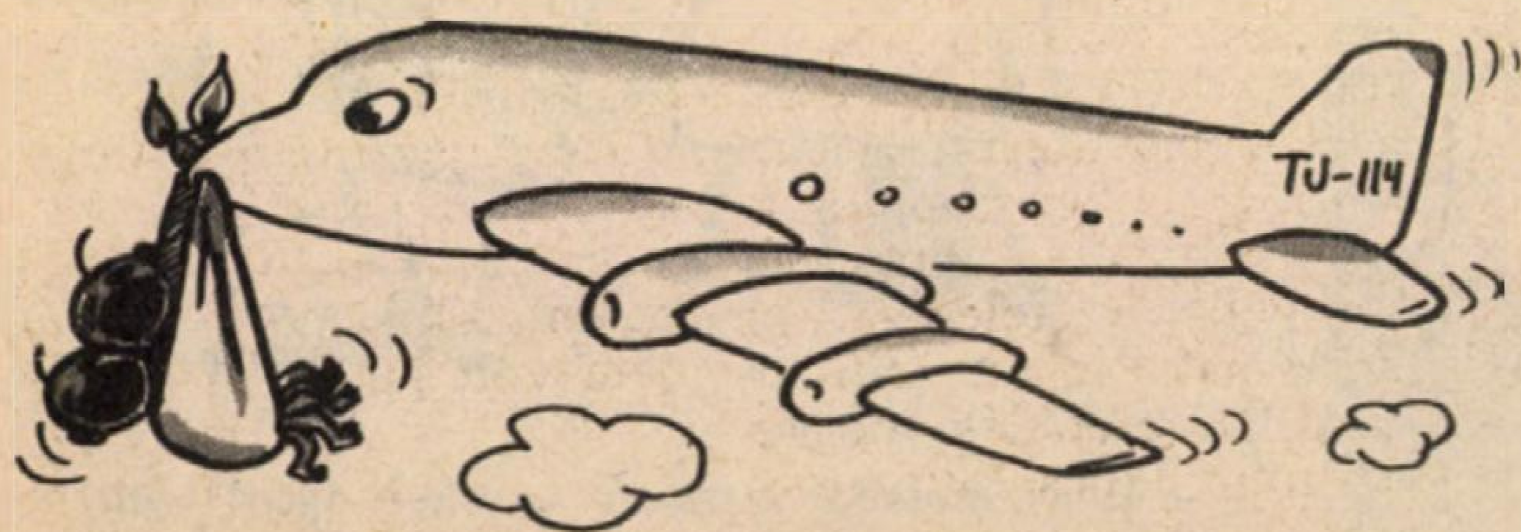
– A régi típusú vendég – mondta – azt hiszi, hogy a vendéglátóipar őérte van. Hogy a vezető, főpincér, pincér, pénztáros, szakács, kukta, konyhalány, csapos, portás, italos, kenyeres, liftes, főellenőr, ellenőr és számlavizsgáló mind őérte van. Ez, kérem, maradi szemlélet, ósdi szemlélet, reakciós szemlélet. A magyar vendéglátóipar megindította a harcot ez ellen a szemlélet ellen, ezért nyitotta meg éttermünket, mely az Állampolgári Türelemrenevelés Nagy Iskolája. Átéeni. Ezért alkalmazunk ápolókat, akik tudnak a vendéggel bánni, és ezért adtuk az injekciót is, hogy rossz példát ne mutasson azoknak az ápoltaknak, akik már elérték az állampolgári türelmesség magasabb fokát.

Ekkor már én is mosolyogtam, és megnyugodva bólintottam minden szavára.

Azóta csak ebbe a mintaétterembe járok, és bámulom Rudit, aki verhetetlen a kanasztában.

Sípos Gyula

Modern gólyamese

Ikrek születtek egy TU-114-es repülőgépen

MINDENFÉLE

A kis szellemek is találkoznak.

X. ártani is kész magának, ha az másoknak kellemetlen.

Udvarias társaságban mindenki okos lehet.

Elsősorban a felelőtlenségeinkért vagyunk felelősek.

X-nek saját maga az eszményképe, de panaszkodik, hogy meg sem tudja közelíteni.

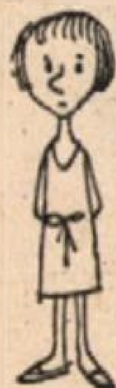
Aki jót tesz, sohasem hivatkozik arra, hogy parancsra tette.

F. L.

Levél az Egyesült Államok elnökéhez

MEGJELENT A „NEW-YORK HERALD TRIBUNE"-BAN

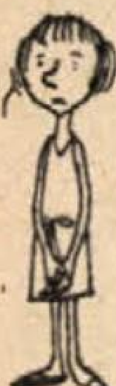
(Néhány héttel ezelőtt Johnson elnök felolvasta a tévében egy kislány levelét, aki arra kérte az elnököt: akadályozza meg a vasutas sztrájkot, hogy nagyanyja meglátogathassa.)

A múlt hónapban láttam, amikor az elnök felolvasta a tévében annak a kislánynak a levelét, aki az adás után azonnal híres lett. Én is kislány vagyok, én is híres akarok lenni, ezért én is levelet írtam az elnöknek.

„Kedves Elnök Úr! Kérem, ne repüljünk többé Kuba fölé, mert félek, hogy újból kitör a háború. Aláírás: Susan, hét éves. Utóirat: Ha akarja, felolvashatja ezt a levelet a TV-ben."

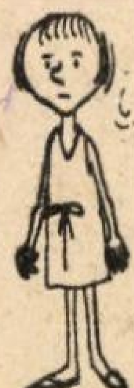
Egy héttel később megérkezett a válasz az elnök titkárságáról, azt mondták benne, hogy a levelem nagyon érdekes, de egy kicsit át kell dolgozni, mielőtt oda adhatnák az elnöknek.

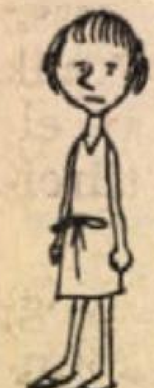
Megírtam a második fogalmazványt: „Kedves Elnök Úr! Ha a kubaiak nem repülnek mi fölénk, miért repülünk mi őfölé-jük? Aláírás: Kis barátnője, Susan, hét éves."

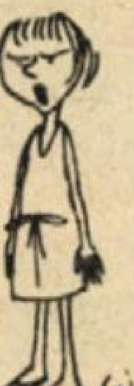
Megint eltelt egy hét, megint kaptam egy levelet az elnök titkárságától. Azt írták, hogy a levelem öreges a koromhoz képest. Egyszerűbben írjak, ha azt akarom, hogy az elnök felolvassa a televízióban.

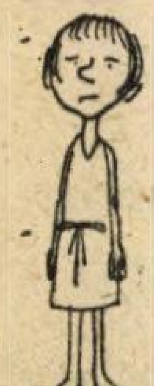
S küldtek nekem egy kis nyersanyagot.

Alaposan áttanulmányoztam a nyersanyagot, s újabb fogalmazványt írtam az elnöknek:

„Kedves Elnök Úr! Én igazán csak egy egész kis lány vagyok, akinek semmibe sincs beleszólása, de szívből remélem, hogy megvédi határainkat és gondoskodik róla, hogy gépeink továbbra is Kuba fölé repüljenek. Aláírás: Susan, öt és fél éves."

Másnap sürgönyt kaptam az elnök titkárságától, amelyben megírták, hogy pontosan ennyi érettséget igényelnek a televízióban és rövidesen értesítenek, hogy mikor akarja az elnök beolvasni a levelemet.

Ford.: Margittai Alice

Kulturált férj

Zórád Ernő rajza

– De Gyula! A Könyvhét már régen véget ért.

A SORS KÖNYVE

Nagynénjének, Juliska néninek a tanácsára, a fiatal, alig 15 éves Lajcsika elment a rákospalotai jósnőhöz, hogy megtudja a jövőjét. A jósnő, akit Lajcsika tiszteletteljesen jósnéninek szólított, alaposan megvizsgálta Lajcsika tenyerét, lehunyt szemmel összpontosított, végül így szólt:

– A sors könyvében meg van írva, hogy sikerei lesznek tudományos pályán, nagy külföldi út előtt áll, barna lányt vesz feleségül, házassága boldog, de gyermektelen lesz, óvakodjék a villamoson való utazástól, lila a szerencseszíne, 11-es a szerencseszáma, a vizet kerülnie kell, sok pénzt fog nyerni szerencsejátékban, nevet szerez a nemzetközi politikában, s mint sportember világbajnokságot nyerhet.

Lajcsika boldogan távozott a jósnőtől, s úgy találta, hogy ilyen fényes jövőért úgyszólván szóra sem érdemes az a csekély összeg, amelyet a jósnőnek fizetett.

Sajnálatosképpen a mindennapi élet tényei meglepő eltérést mutattak a jóslatoktól. Mivel Lajcsika az általános iskola nyolcadik osztályát kétszeri kísérletre sem tudta elvégezni, szülei segítségével a köztisztasági pályára lépett, s noha mint egy öntözőkocsi vízkezelője sokat köszönhetett ütemérzékének, munkája úgyszólván semmiféle tudományos felkészültséget nem kívánt meg. Mint az üzemi sportkör tartalékcsapatának balösszekötője, lemaradt egy pomázi portyáról is, mivel vörhenyben megbetegedett. A 11-es szám sem hozott neki szerencsét, mert amikor újra bekerült a csapatba,

két 11-est is kihagyott egy döntő jelentőségű mérkőzésen. Megnősült, feleségül vett egy vörösesszőke lányt, de a negyedik gyermekének születése után is hiába várta házassága gyermektelenségét. Házassága különben boldogtalan volt, ő a Fradinak szurkolt, a felesége az MTK-nak, ez az áthidalhatatlan szakadék megkeserítette kapcsolatukat. A vizet sokáig kerülte, de a harmadik elvonókúra után mégis ráfanyalodott. Villamoson nem utazott, egyszer a busz borult föl vele, egyszer egy trolin szenvedett áramütést. Évekig lottózott, de csak egy találatig vitte. Nem sikerült nevet szereznie a nemzetközi politikában sem, mert noha a Noszavan-klikk zsoldosai a közvélemény nyomására kiürítették a Kőedény síkságot, Lajcsika nevét külön nem említették. Tokióba sem vitték ki, mert egy üzemi versenyen több, mint négy méterrel maradt el távolugrásban az olimpiai szinttől.

Ezekután nem csodálható, hogy Lajcsika néhány évtized múlva fölkereste a jósnőt és szemrehányást tett neki a teljesületlen jóslatok miatt. A jósnő újra megvizsgálta Lajcsika tenyerét, újra összpontosított, majd így szólt:

– Én nem tévedtem. Valóban az volt megírva a sors könyvében, amit mondtam. Sajnos, a könyvet átírták.

Szeretném tudni, hogy ki írta át a sors könyvét, és mi lesz belőle? Film? Rádiójáték? Musical? Hát nem volt jobb az eredeti?

Feleki László

Várnai György rajza

ITT A BUDAPESTIEK KIRÁNDULTAK

Mindent az ifjúságért!

Pusztai Pál rajza

KI ÍRTA!!

A következő szövegű hirdetés adta tudtul a lapokban a József Attila Színház idényvégi újdonságát:

„Somerset Maugham: Imádok férjhezmenni! Nádas Gábor és Szenes Iván új zenés vígjátéka."

Öregszik ez a Maugham, gondoltam, már a saját darabját sem tudja megírni.

Másnap aztán ugyanerről a színházi eseményről egy kibővített szövegű hirdetést olvastam. Ilyesfélét:

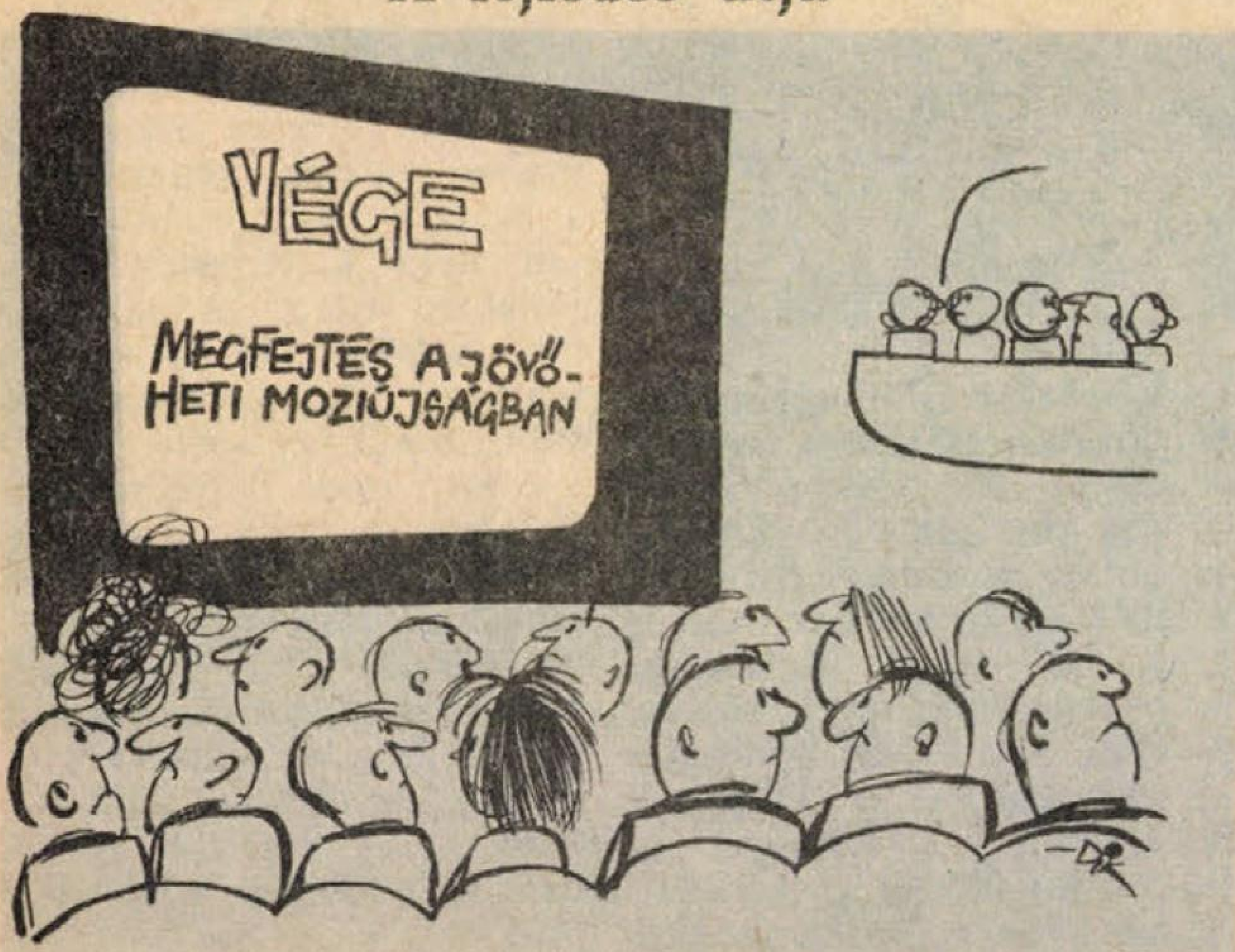
„Somerset Maugham: Imádok férjhezmenni! Nádas Gábor és Szenes Iván, a Potyautas szerzőinek új zenés vígjátéka."

Eszerint tehát Jacques Deval színdarabját, a Potyautast is az előbb említett két magyar színpadi szerző írta.

Nem lenne helyes, ha a színház megíratná velük Shakespeare Hamletját is?

r. gy.

A fejlődés útja

Közeledik a falu a városhoz

– Na, közeledünk már, anyjuk?

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

HOGYAN SZEREZHETÜNK ÖRÖMET A CSALÁDUNKNAK?

Sokféleképpen.

Hogy csak néhányat említsek: elvihetjük az egész famíliát fagylaltozni, vagy veszünk mindenkinek egy-egy új ruhát, vagy szétosztunk közöttük másfél millió forintot.

A „Magyar Könyv" Kereskedelmi Vállalat könyvjegyzékén olvasható hirdetés azonban egy egészen új tippet ajánl: „Szerezzen örömet családjának! Kapcsoljon rádiójához második hangszórót! Hangosítsa lakását Orion fali hangszóróval! Kapható minden szaküzletben!"

Óriási ötlet!

Nekem sohasem jutott volna az eszembe. Ezért jó, ha az ember a reklámszövegeket is elolvassa. Egy

jól hangosított lakásnál valóban nincsen nagyobb öröm. Örül az apuka, az anyuka, a kisgyerek, az egész pereputty. Ahol a rádióban a második hangszóró is be van kapcsolva és a falon hangszóró üvölt és a gyerek is hangos, ott már tényleg semmi sem hiányzik: maradéktalan az öröm, teljes a boldogság, ihaj-csuhaj, sosem halunk meg!

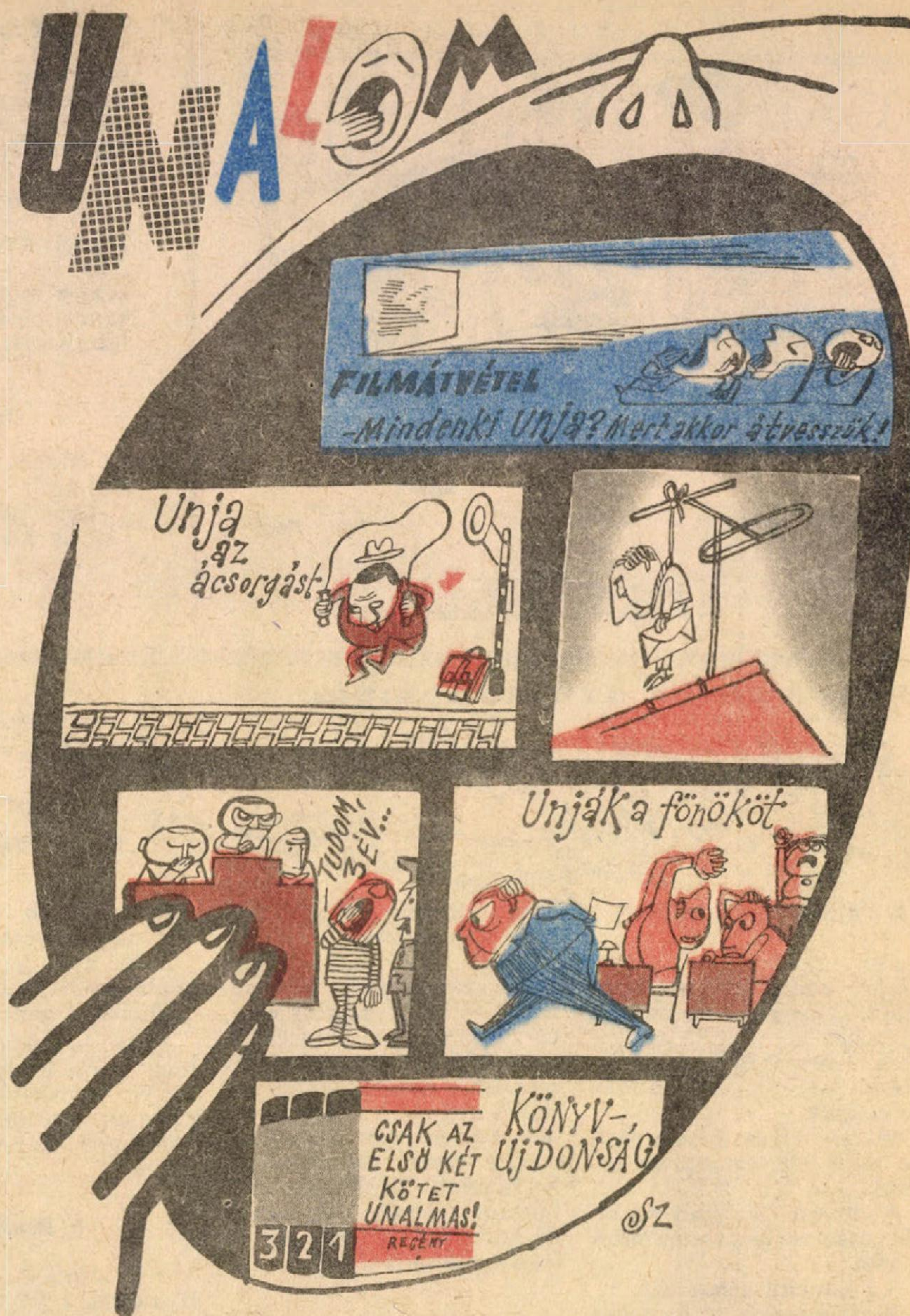
Egy jól hangosított lakásban még a falramászás is könnyebben megy, sőt, szinte kívánja az ember, hogy egy kicsit felmászhasson a falra, no persze, az örömtől, esetleg kéz a kézben az egész örvendező család.

Hol is lehet kapni ezeket a hangszórókat? Ahá, minden szaküzletben.

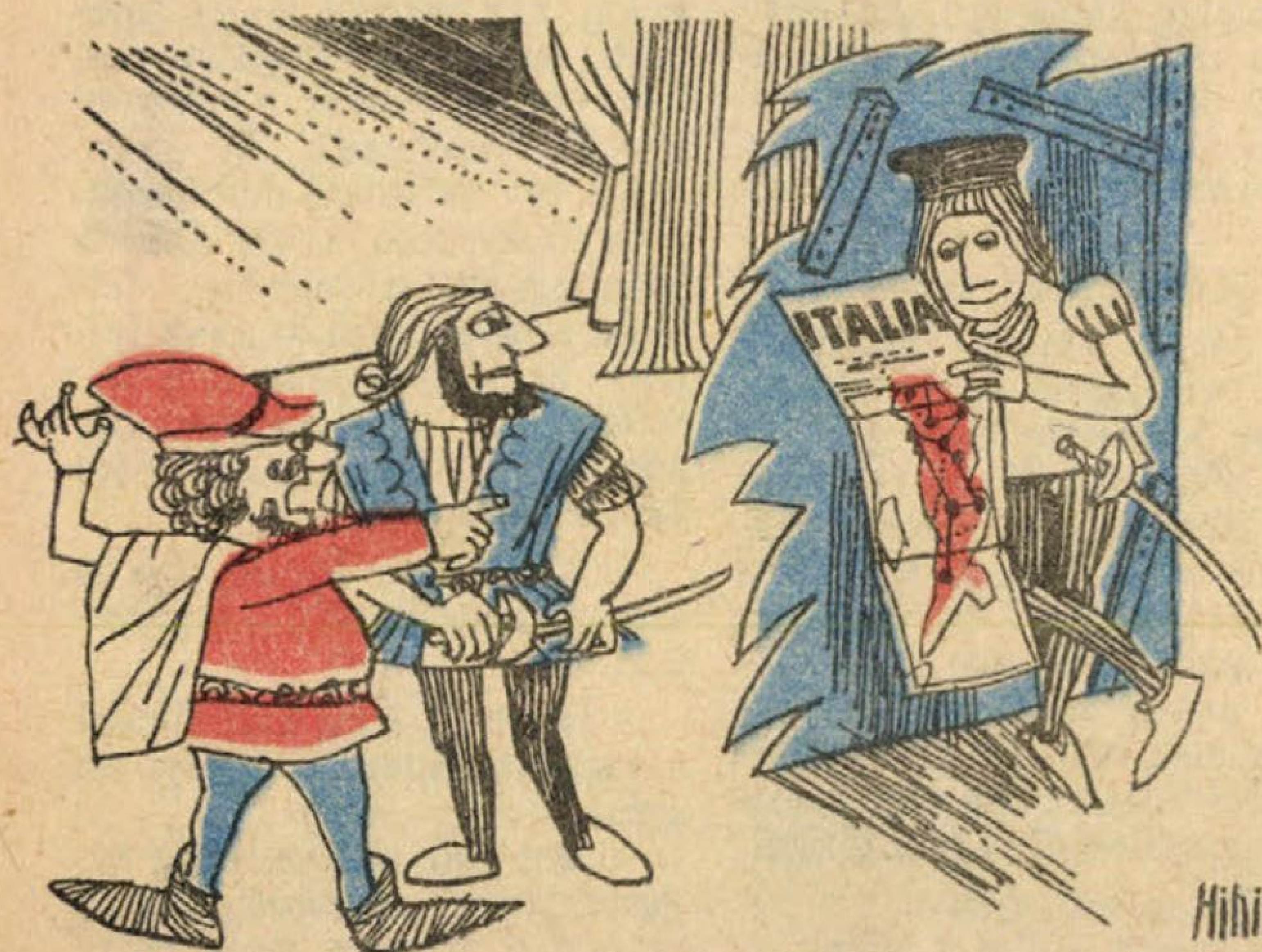
Hogy oda ne rohanjunk!

(m.)

Szűr-Szabó József rajza

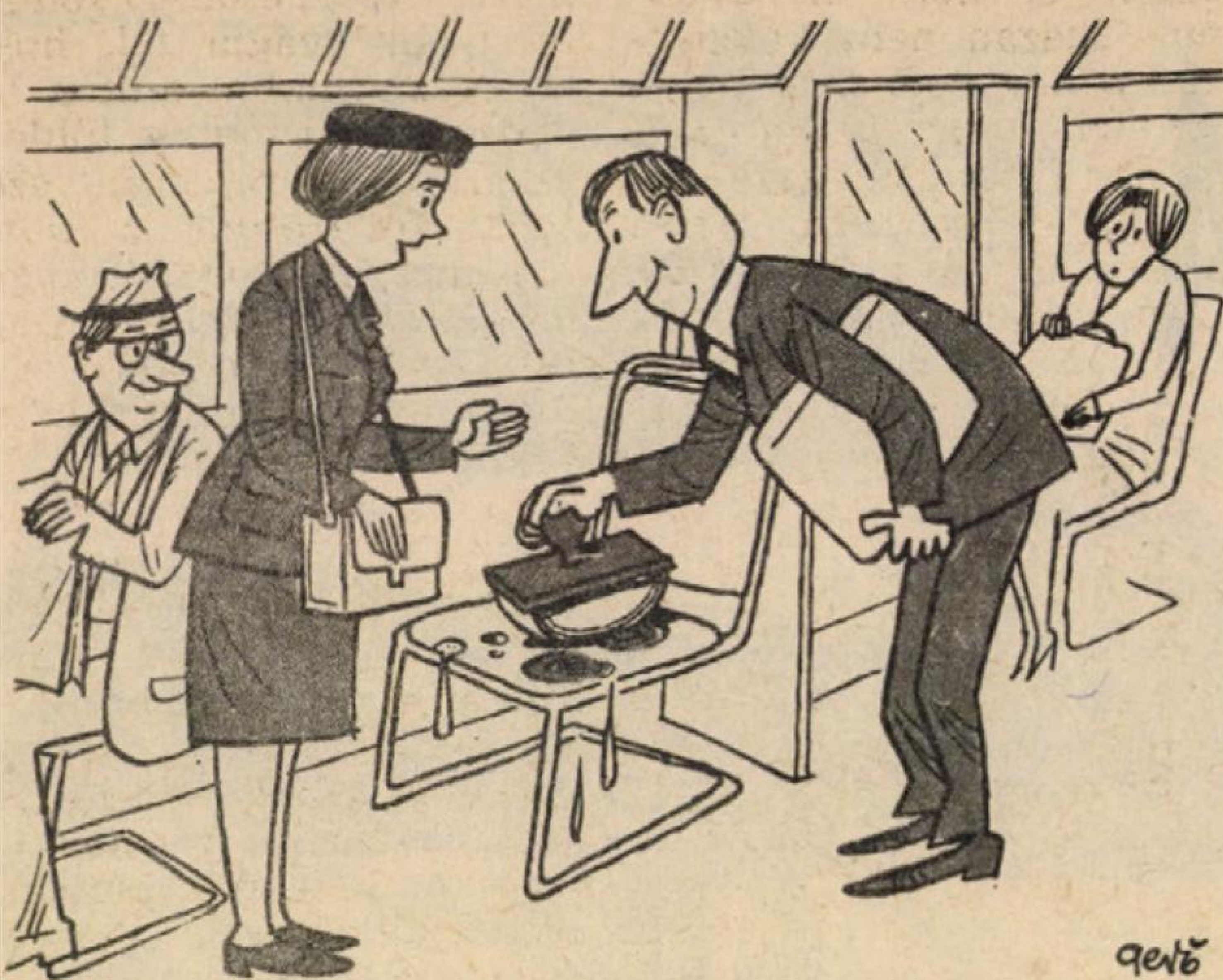
Évadzáró előadás

Eredményes túra

Villamoson

– Mit tetszik csinálni?
– Itt valaki orkán-kabátban ült...

Tollhegy-től

EGY MEMOÁR OLVASTÁN

Merengve emlékirataidon
meaculpázva szánom vétkemet:
míg meg nem írtad, hogy sas vagy, bizony
harminc éven át lúdnak néztelek.

MINAPI POSTÁMBÓL

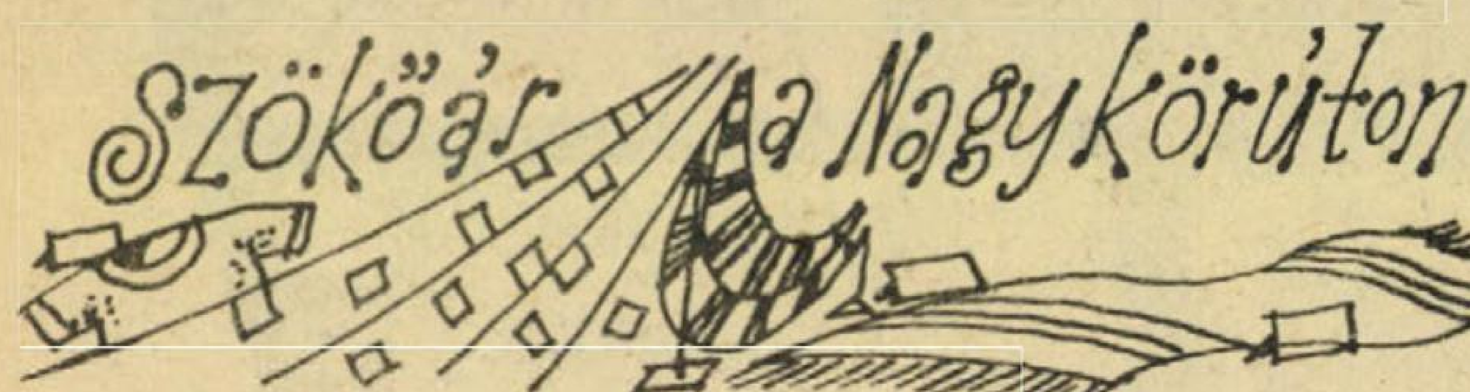
Tisztelt Oroszlán!
Elrendeltem: mától
nem a merészre mondjuk azt, hogy „b á t o r",
hanem arra, ki bölcsen meglapul.
Tiltakozást nem akceptál
a Nyúl.

MŰEMLÉKVÉDELEM

Új színház, új vásártér, metro, új híd,
aluljárók, süllyesztett utcatestek!
...Csak pékségeink maradhatnak ősdik:
füstjük idéz egy „ódon" Budapestet.

Hollós Korvin Lajos

DOKTOR BENGA NYOMOZÁSAIBÓL

1. Felfedezem a Mestert

Eső. Mellékutca, kopott házfal, homályos kapualjban tábla: „Doktor Benga magánnyomozó I. em. 2." Meglepődöm. Ilyen is van még? Érdekes riport lehet belőle. Felmegyek.

Világos lakás, frissen festve, tágas, elegáns szobák. Belépek.

A doktor barnásan szőke, köpcösen magas, szeme mint a héja.

– Parancsol cigarettát?

Meghökkenek. Dadogva kérdem:

– Honnan találta ki, hogy dohányzom?

– Nikotinosak az ujjai. Az ilyen következtetés, kérem, csak gyakorlat és lángész kérdése – mondja szerényen.

2. A megbízás

– Milyen megbízásokat szokott kapni?

– Csakis államiakat – feleli önérzetesen. – Bedolgozom a Kormány Érdeklődési Hivatalának. Olyan megbízásokat kapok, amelyeket állami nyomozószervek saját erőből és kapacitásból nem tudnak megoldani.

– Most milyen ügyben nyomoz?

– A nagykörúti szökőár rejtélyét bogoztam ki.

Csodálkozom és mondom: nem hallottam még kontinentális szökőárról. Megbocsátóan mosolyog és biztosít, majd hallok róla eleget, ha eredményeit · nyilvánosságra hozza. Kérem: világosítson fel részletesebben.

– Egy ködös februári reggelen keresett fel a KÉH vezetője – kezdi készséggel –, és közölte velem a megbízatást. „Doktor – mondotta –, megállt a tudományunk. Az illetékes szervek minden rendelkezése és beavatkozása ellenére egyre drágábbak a herkentyűk. Évről évre, sőt, félévről félévre. Nyomozza ki közismert lángeszével, ez hogyan történhet."

3. Nevetséges feltevések

– És?

– És asztalomra helyezte a hivatalos vizsgálatok iratait. Nyolc napon és tizenhárom éjszakán át tanulmányoztam őket. Nevetséges feltevések halmaza!

– Például?

– Például azt állították, hogy az Ipar érdekelt az árak emelésében, mert növekszik vele a nyeresége.

– Na és?

– Uram, utánanyomoztam, ilyen személy, hogy Ipar, nincs is. Tehát senki sem hallgathatta ki... Továbbá volt szó arról, hogy a Kereskedelem szeret eladni drágábban árut, úgy nagyobb összegű a forgalom, több a haszon. Uram, fantomokat üldöztek! Azt a Kereskedelmet még senki sem látta, a nyilvántartóban nyoma sincs... Szó volt továbbá egyes személyek állítólagos érdekeltségéről, hogy ők kaptak volna így több prémiumot, nagyobb tervteljesítésért meg nyereségért...

– Ez nem hangzik olyan képtelenül – vetettem közbe.

Elnézően mosolygott.

– Az iratokból kiderült, hogy csupa feddhetetlen személyt gyanúsítottak. Senki egyetlen beismerő szót el nem ejtett. Ez nem lehet véletlen!

4. Diadal

– És azután? – sürgettem izgatottan a folytatást.

– Aztán, uram – a Doktor itt ünnepélyessé vált –, megszállt az ihlet. Magam sem tudom, honnan van ez, egyszerre egy hang elkezdett a fülembe dobolni. „Helyszíni vizsgálat, helyszíni vizsgálat" – peregte ütemesen. Én hallgatni szoktam lángeszem szavára. Kiszemeltem a Nagykörút 6877. szám alatti herkentyűboltot vizsgálódás céljaira.

– Miért éppen azt?

– Mert éppen szemben volt vele kiadó egy albérleti szoba. Kivettem havi 360 forint albérleti díj és 1325 forint lábtörlőhasználati hozzájárulás ellenében. A lakásban feltűnés nélkül felszereltem egy ipari televíziós berendezést, amely szemmel tartotta az üzletet, ezt pedig összeköttetésbe hoztam egy elektronikus adatelemző készülékkel.

– És az eredmény?

– Óriási! Teljes a siker. – Szuggesztíven néz rám és minden szót hangsúlyoz: – Egy: szökőárról van szó! Nem folyamatosan emelkednek az árak, hanem bizonyos időközökben *szöknek*. Kettő: a gép kielemezte, hogy mivel kapcsolatosak a szökés periódusai.

– Mivel? – kérdeztem izgatottan.

– A kirakatrendezéssel, uram! A kirakatrendezéssel! Az árak mindig a kirakatrendezés alkalmából emelkednek!

– Óriási! – hebegtem. – És aztán?

Nyugodtan fejezte be, hátradűlve a karosszékben.

– A többi alig érdekes. Néhány orvosprofesszor szakvéleményt adott, amely engem igazolt. Kirakatrendezés alkalmából nagyzási hóbort önti el a delikvenseket, életbelép egy gátlási mechanizmus, amely megakadályozza, hogy ugyanazokat a számjegyeket helyezzék ki újra, majd egy ösztönző mechanizmus kényszere hajtja őket a számjegyek növelésére, feljebb, feljebb, mindig csak feljebb. Ezek után már el is készítettem a javaslatomat, amely a szökőár ellen teljes védelmet nyújt.

– Elárulná a Mester ezt is lapunk olvasóinak? – kérdeztem.

– Hogyne. Meg kell tiltani a kirakatrendezést! Ennyi az egész.

...Az eső még mindig vigasztalanul zuhogott, de a szobában mint a nap, fénylett egy nagy ember szelleme.

Gombó Pál

Butuska Kettő

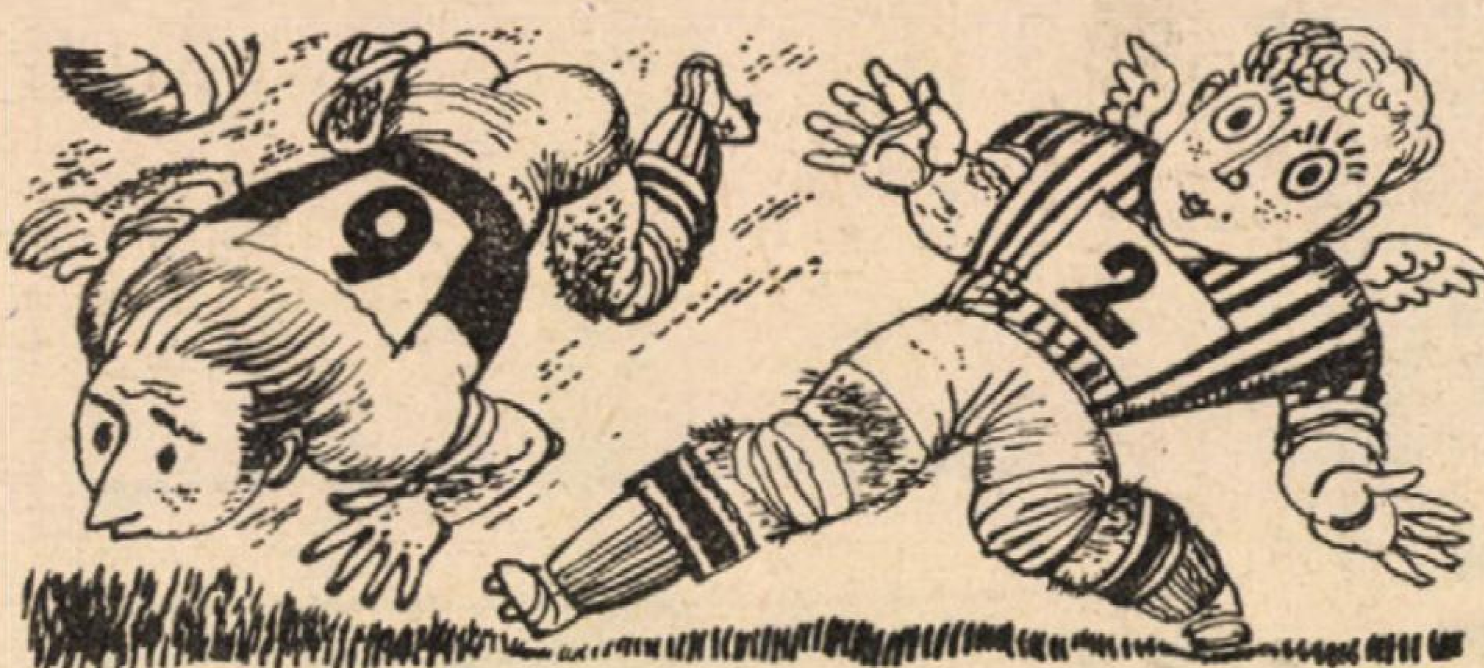
A bíró sípjába fúj. De a szabadrúgás mégsem végezhető el. Butuska Kettő ugyanis lecsücsült a földre. Pont a labda elé. És most elmélyülten babrálgatja a cipőjét. Talán a fűzője oldódott ki...

A játékvezető odaszalad és közli a fűben ülő sportférfiúval, hogy viselkedése szabálytalan. Butuska Kettő lassan, és némiképp méltatlankodva szedelőzködik fel. Megbocsásson a világ, hová jutunk, ha az ember már a csukáját sem fűzheti be ülve?! Fejcsóválva áll fél lábra és folytatja munkáját. Ugyanott.

Újabb sípszó! A bíró erélyesen ismét odafut, dühös taglejtések. Jól van, jól van, bólogat sértődötten a játékos, azért nem kell mindjárt veszekedni. Az előbb ő valóban félreértette a dolgot. Ezt belátja. De most már világos minden. Nem az volt a baj, nem azt kifogásolta a bíró sporttárs, hogy ő ülve fűzte a cipőjét, hanem azt, hogy túlságosan közel tartózkodott a büntető elvégzésének színteréhez. Lám, lám, ez benne fel sem ködlött. Hiába, senki sem ismerhet kívülről minden egyes bonyolult szabályt. Tetszik tudni, ő életében először játssza ezt a játékot, ő tulajdonképpen már kicsi korától ministráns fiú szeretett volna lenni, vagy virágkertész, csak a szülei kényszerítették a labdarúgó pályára... Kérem, kérem, már itt sem vagyok...

*

Butuska Kettő a huszadik percben kitűnő passzt

kap a felező vonalon. Szélsebesen fut el, zseniálisan tör át az ellenfél két védőjátékosán. A második cselét akár egyetemen is taníthatnák. Mindazonáltal túl hosszan szökteti magát, és a labda az oldalvonalon kívülre gurul. A bíró sípol, a határbíró is határozottan jelez, partdobás következik. Tudja ezt Butuska Kettő is. Tessék, már futva hozza is a labdát és... és elvégzi ő a partdobást.

A bíró trillázva sípol, a határbíró is felháborodottan hadonászik a kis zászlajával. Butuskánk egy pillanatig értetlenül nézi őket... Kérem szépen, a labdát én rúgtam ki, tehát nekem is kell visszadobnom. Igazán nem követelhetem, hogy ezt más tegye meg helyettem. De ha önök így óhajtják, ám legyen...

Gyors-készségesen felkapja a labdát a földről, de aztán tanácstalanul néz körül. Most mit csináljon vele, nehogy akaratlanul újfent felingerelje a bírót?! Az ellenfél hátvédje ott áll a partvonal mögött és kérőn nyújtja feléje a karját. Ez meg vajon mit akar? Talán egy cigarettát? Sajnos, pillanatnyilag nincsen nála. És most egyébként sem ér rá ilyesmikre... A legjobb talán az lesz, ha oda dobja vissza a labdát, ahová az előbb kigurult. Ezt is teszi, és elégedett mosollyal szalad övéihez. Íme, még ebben a nehéz helyzetben is feltalálta magát!

*

A második félidőben a fáradt Butuska sehogyan sem bír az ellenfél összekötőjével. Hiába húzná viszsza a mezénél, a karjánál, a hajánál fogva, az csak vágtat tovább a labdával. Illetve — csak vágtatna! Mert történetünk főhőse most úgy vágja fel, hogy az egyet bukfencezik a levegőben, hármat a földön, és aztán elterül, mint szeretett fővárosunk a Duna két partján. Butuska aggódó léptekkel odasiet, rövid tűnődés után kihalász egy kart az összekuszálódott kupacból, sportszerűen kezet ráz vele, majd testvérigyengéden megpróbálja talpra állítani *volt* ellenfelét.

A bíró azonban ennek a megható idillnek durván véget vet. Erélyesen Butuskánkra mutat és utána a pályán kívülre. Butuska odaadóan figyel, mégsem fogja fel: végtére is mit óhajt ez a dühös pacsirta?! Érdeklődve pillant társaira, talán azok tudják?! Aha! Valakit le akar küldeni a pályáról. Vajon kit?

Mikor e sorokat írom, még tart a bohó hancúrozás. A bíró taszigálná kifelé Butuskát, az meg csilingelően fel-felkacag, mert nem bírja, ha csiklandozzák. Ezért inkább elbújik játékostársai háta mögé. Erre csörög a dió, erre meg a mogyoró...

*

A Butuska — adományozott név.

A Kettő sem eredeti keresztnév.

Ez utóbbi azt jelzi, hogy Butuska nem egyedülálló jelenség a magyar foci-pályákon.

Kürti András

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

Apró hibával

A bécsi gyorsvonattal Budapestre tartó utasokat Győr tájékán kellemes meglepetés érte. Fülkénkbe lépett a kalauz és így szólt:

– Ki parancsol Budapesten taxit?

Valamennyien parancsoltunk, azaz kértünk, könyörögtünk, hiszen mindnyájan tudtuk, mit jelent az, amikor az ember csomagokkal megrakodva feldúltan várakozik a pályaudvar előtt kocsira. A kalauz felvette a rendeléseket, behajtott fejenként tíz forintot és közölte, hogy a kapott utalvány felmutatásával kiki beülhet a számára fenntartott taxiba. Amikor az újítást megmagyaráztuk müncheni útitársunknak, elragadtatva kiáltott fel:

– Nagyszerű ötlet! Ezt utánozhatnák Németországban is, Franciaországban is!

Örömünket némiképpen csökkentette az utalvány hátlapján feltüntetett „tudnivaló."

1. A lefizetett tíz forintot nem lehet levonni a viteldíjból. Ennyi az előrendelés költsége.

2. Aki a vonat beérkezésétől számított 15 percen belül nem veszi igénybe a taxiját, – minden jogát elveszti, – természetesen a tíz forintot is.

Az első ponttal bajos vitába szállni, hiszen a megrendelt kocsinak várakoznia kell, nem is szólva az esetleges vonatkésésről.

A második pontot azonban sürgősen revízió alá kell venni. Az egyre növekvő utasforgalomban sokszor nem akad hordár és bizony nem mindig lehet negyedórán belül kivergődni a pályaudvar elé. Aki személypoggyászát is ki akarja váltani, az aligha tudja betartani a határidőt.

Javaslatunk tehát: *a taxi feltétlenül várja meg az utasát, mert, aki előleget adott, az biztosan igényt tart a kocsira.*

(s.)

Pesti tudósítónktól

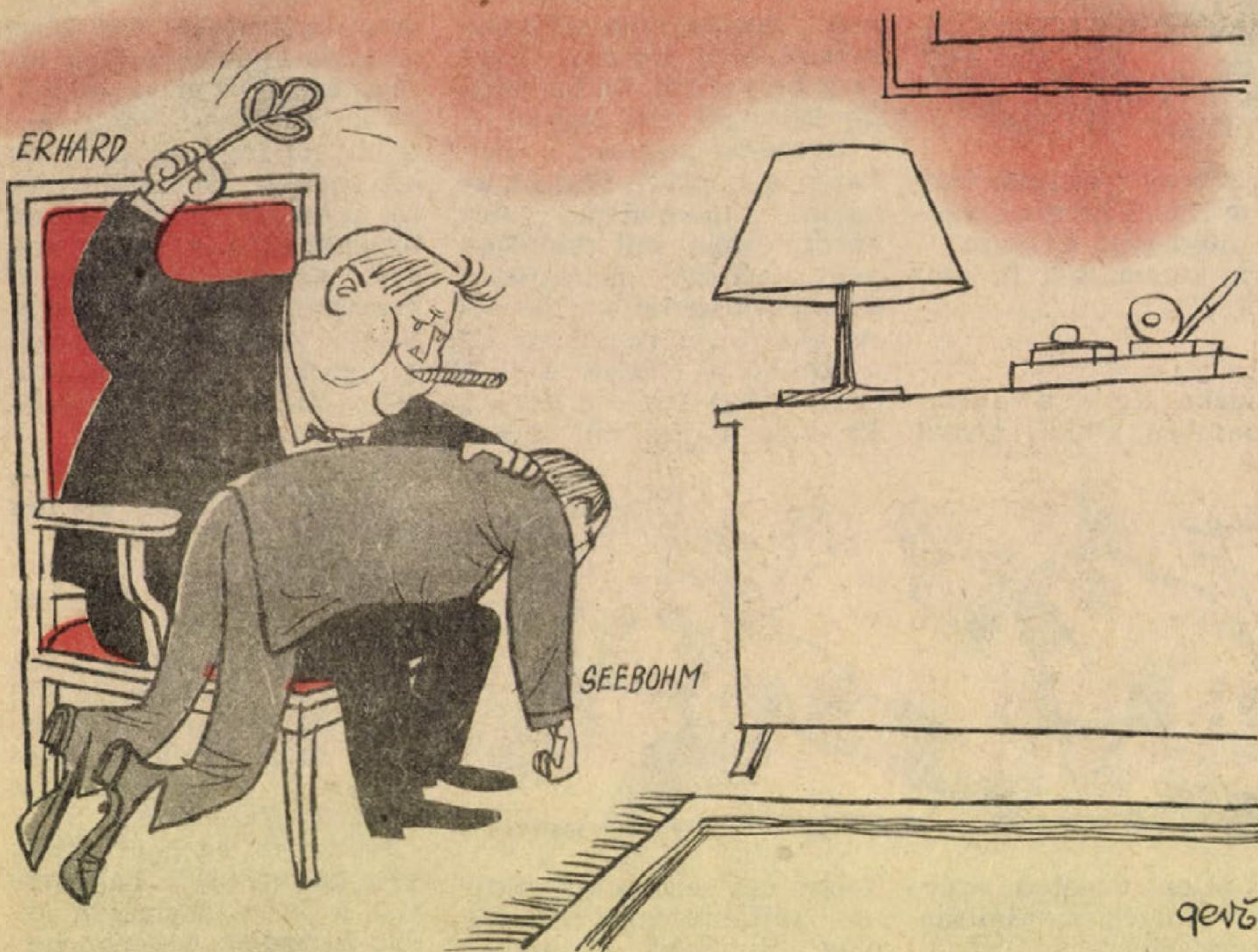
Nem érdemes drága pénzért hajóutat tenni a tengeren, amikor a tengeri utazás lényeges mozzanatai sokkal olcsóbban is elérhetők. Legalább is ez derül ki a Magyar Autóklub túrabizottságának „Tengeri betegség az autóban" című nemrég elhangzott előadásából.

*

Hogy a televízió és a gyomorsav között szerves összefüggés áll fenn, ezt nemcsak német orvosok fedezték fel, számos tv-néző is tanúsíthatja. Sőt, vannak tv-műsorok, amelyeknek az epére van forraló hatásuk, mások az agy alvás-központjára hatnak, egyes műsorok a vérnyomást emelik, mások májpangást idéznek elő. Nem szabad igazságtalannak lenni, vannak szemkápráztató műsorok is.

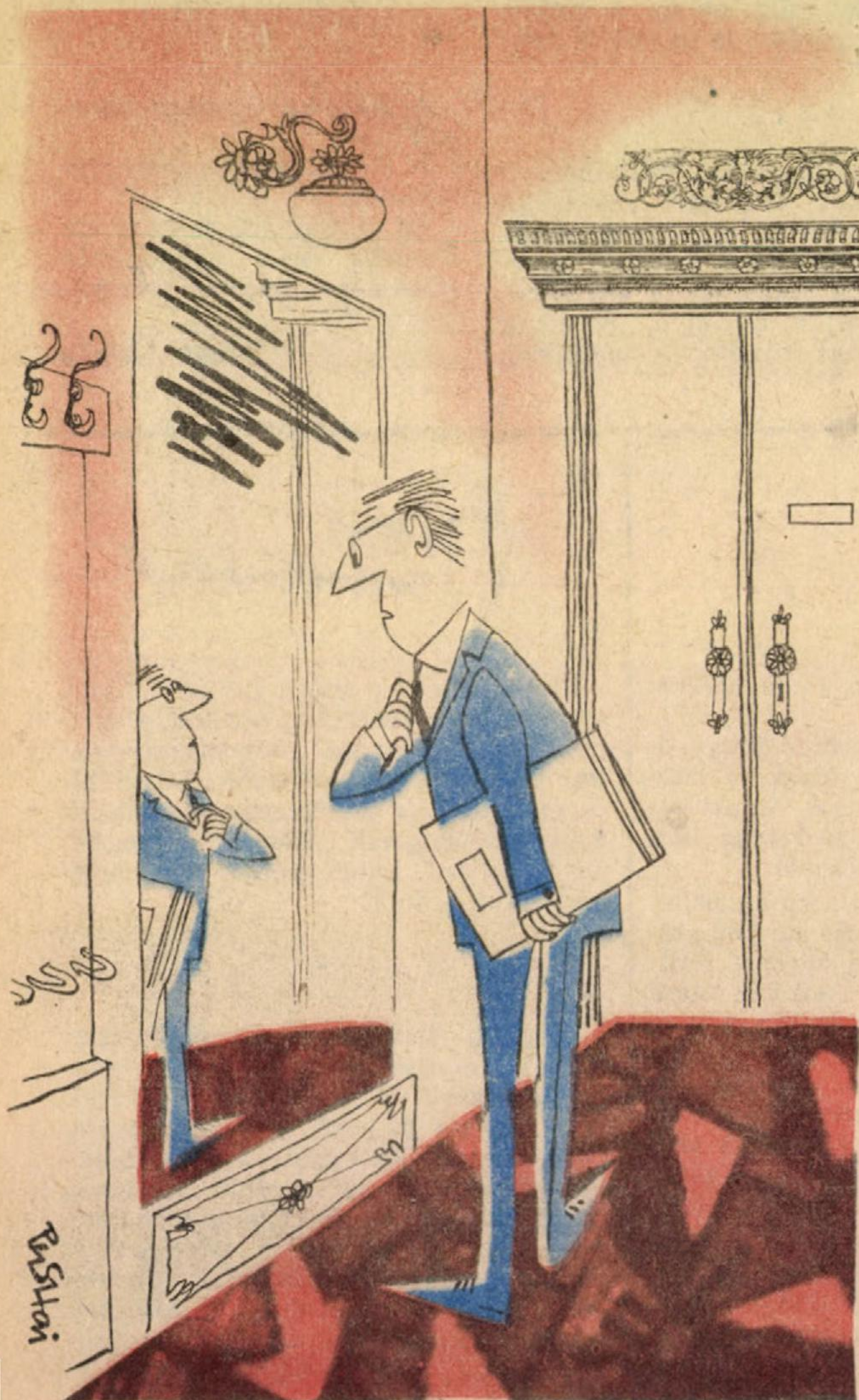
f. l.

Felháborodás

Erhard: Majd adok én neked elrabolt Szudéta-földről beszélni az engedélyem nélkül ! !

Tükör a főnök előszobájában

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

MŰANYAGPADLÓ!

1963. évre tervbe vettem a barcsi TBC Gondozó Intézet műanyagpadlóval való burkolását. Somogy megyében nem találtam vállalatot, amely ezt a munkát elvégezte volna, így a költségkeretet fel sem tudtuk használni.

Ez évben először a Szakipari Vállalat (Budapest, V., Báthory utca 12.), majd a Baranya megyei

Építőipari Vállalat utasította el a kérésemet túlterheltség és kapacitáshiány miatt. Ezek után igazán nem tudom, hova folyamodjak egy egészségügyi intézmény műanyagpadló-borítása miatt, hogy az idén se vesszen kárba a költségvetésben biztosított összegünk?

Talán könnyebben menne a dolog, ha presszóról, cukrászdáról vagy talponállóról lenne szó?

Dr. SZUNGYI ZOLTÁN
vezető-főorvos
Barcs

E heti hirdetéseink

Életrevaló személyzetis

Mészáros András rajza

– Végre mindent megtudok a dolgozókról!

PESTIEK ATHÉNBEN

A legtöbb idegen első nagy élménye a görög fővárosban a rengeteg fehérmárvány. Ez a nemeskő Athénben szó szerint az utcán hever, mert a gyönyörű, hófehér márvánnyal borított házak előtt a járda is ebből van. Nem hallgathatom el e krónikában pesti kollégám esetét, aki Athénbe érkezve, előbb döbbenten bámulta a hatalmas márványlapokból készült járdát, aztán elragadtatás helyett tűnődve így szólt:

– Hogyan bontják?

Érdekes specialitás, hogy az utcai telefonfülkék ajtaja felülről lefelé csak térdig ér. Azt hiszem, nagyon hasznos lenne nálunk is bevezetni, mert végnélküli beszélgetések esetén nem kéne a várakozóknak tüntetően karórájukat nézegetve, dörömbölni. Az alul nyitott fülkében minden elvetemedett távbeszélő egyszerűen bokán rúgható.

A többi turistához hasonlóan, magam is jó párszor beugrottam az utcán terjengő tömjénillatnak, azt gondolva, hogy valamelyik régi bizánci templom közelében járok. Mikor aztán elindultam az illat után, rövidesen kiderült, hogy az csupán egy kegyszerárushoz vezet, aki a szokáshoz híven, tömjént égetve csinál reklámot magának.

... És én még azt hittem, hogy mi találtuk ki az öntömjénezést...

Idegenforgalmi attrakciónak számítanak a királyi palota előtt silbakoló szoknyás testőrök is. Egyik pesti hazánklánya általános megdöbbenésre, csillogó szemmel az egyik testőrhöz lépett és megfogta a szoknyáját. A görög hadfi értetlenül bámult a vállalkozó szellemű leányzóra, aki azonban kiábrándultan legyintett és így szólt:

– Pardon, azt hittem, terilén.

Ami nálunk a füstölt sonka, az a görögöknél a szárított polip. Egyetlen jónevű görög élelmiszerboltból sem hiányozhat ez a csemege, mely így mumifikált állapotban sok-sok évig eláll. Erre a matuzsálemi életkorra célozva nevezte el egyik pesti útitársunk a görög hazait Akropolipnak.

Fülöp György

Divatos műfaj

– Most a következő műsorszámunkig hallgassák meg kommentárunkat...

Az Astoriánál

– Mit ordít? Csak az álmennyezet szakadt le...

Az utolsó „mohikán" a vártán

Toncz Tibor rajza

LEGÉNYLAKÁS

Marika szalma volt és Sándor, felhasználva az alkalmat, udvarolni kezdett a szép asszonynak. Hogyan udvarol egy ledér gondolkodású pesti fiatalember egy csinos nőnek, akinek a férje, filmügyben, Varsóban tartózkodik? Hevesen. Elviszi eszpresszóba, elhalmozza virággal (májusban vagyunk, olcsó mulatság), és amikor már úgy érzi, hogy elérkezett a kellő pillanat, valami ürüggyel legénylakására invitálja.

Sándor modern ember lévén, a legújabb hadászati eszközökkel küzdött:

– Jöjjön el hozzám, Marika, nézze meg az orkánkabátgyűjteményemet!

Sokat utazgatott Bécsbe, ismerősei között nagy tekintélynek örvendett, mindenki tudta, hogy tucatnyi különböző színű orkánnal rendelkezik. Ki tud az ilyesminek ellenállni? Az illendőség kedvéért Marika is ingadozott valamicskét, és elrebegte utolsó védekezését:

– Megláthatnak, annyi az ismerősöm! Hiszen tudja, a férjem filmes, túlságosan széles körű az ismeretsége.

A férfi gúnyosan felkacagott, mint a csábítók szokták a magyar filmekben.

– Hahaha! Hol lakom én? Budán, ott is a Hűvösvölgy mélyén, a Borostyánka utca 16-ban. Lakatlan környék. Éjjel egy lélek sem jár arra! Biztosíthatom, senki sem fogja meglátni!

– És a házmester?

Újabb fölényes nevetés.

– Kapukulcsom van, hála annak a jó lakásrendeletnek!

– Ki tud ellenállni a kapukulcsnak? Kevés szalmaözvegy. Marika nem tartozott közéjük.

Éjfélkor taxi kanyarodott a Borostyánka utca irányába. Hősünk és hősnőnk ült benne, különben mi közünk volna a Hűvösvölgyben cikázó taxihoz?

Az asszonykában feltámadt a kétség.

– Hátha mégis meglát valaki? Szálljunk ki a kocsiból és inkább sétáljunk el a házig!

Sándor megértően bólintott és szólt a vezetőnek. De ekkor pokoli fényesség tűnt fel a közelben. Ívlámpák, reflektorok tömege irányította a sugarát a környék házaira és az utakra. Ne legyünk titokzatosak, filmfelvétel volt. Néhányan integettek a lassító taxi felé. Marika riadtan húzódott a kocsi mélyére, de egy erélyes kéz kirángatta:

– Ide, ide! Mosolyogjanak egymásra! Remek motívum!

Ezt hívják cinéma veritének.

Modern gépek gyorsan dolgoznak. Halk berregés: Marika és Sándor kényszeredett mosolya már meg is volt örökítve a celluloid szalagon.

Felesleges említeni, hogy a randevúból semmi sem lett. Marika csak sopánkodni tudott:

– Mi lesz, ha majd a férjem meglátja a jelenetet a moziban?

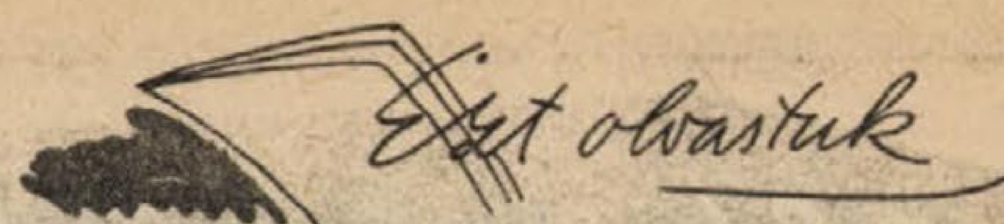
Amikor az ura hazajött, még kozmetikázva sem volt bátorsága elmondani a „kalandot".

Aztán eljött az ősz és a szakmai bemutatón vetítették az új filmet. Szorongva ült ott Marika a férje mellett.

És, ha csak rövid villanásra is, megelevenedett a hűvösvölgyi epizód. Marika lélegzetét visszafojtva nézett parancsolójára. A férj rosszallólag rázta a fejét és így szólt:

– Micsoda giccses jelenet! Ez a Csopaki sohasem tanulja meg a szakmát! Istenem, mit tudtam volna én ebből csinálni!...

Tardos Péter

CSAK KALKULÁCIÓ KÉRDÉSE

Az Esti Hírlap „Mennyit kerestek régen az írók" című cikkében – a Literatura folyóiratot idézve – egyebek között azt írja, hogy a negyvenezer példányban megjelenő hajdani Nyíl-füzetek heti 12 ezer pengőt hoztak a kiadónak. Tekintve, hogy egy Nyíl-„regénynek" 10 fillér volt az ára, a cikkíró kalkulációja nyilván a következő: ha a negyvenezer példány mind egy szálig elkelt s a szerző honoráriumra, a terjesztő pedig jutalékra igényt nem tartott, akkor már csak az kellett, hogy a nyomda, amely a heti negyvenezer példányt kinyomta s papírt ingyen adott hozzá, esetenként még nyolcezer pengőt is fizessen a kiadónak.

Így pontosan kijön a 12 ezer pengő.

MOST MÁR EL TUDJUK KÉPZELNI

A Tükör az alaszkai földrengéssel kapcsolatban azzal igyekezett megértetni az olvasókkal a katasztrófa arányait, hogy elmondotta: kétszáz milliárd *tonna energia* mozdult meg a rengés során. Bár az energiát éppen úgy nem mérik tonnában, ahogyan nem mérik hőmérővel a kecsege súlyát, most már tökéletesen értjük, mekkora is volt az a földrengés.

„FELTÁMADUNK!"

A Film, Színház, Muzsika bírálja a két esztendeje elhunyt William Faulkner: *Sírgyalázók* című könyvét. Rövid kritikáját így kezdi:

„Az író az amerikai Délen született és *ott él ma is.*"

Majd lejjebb:

„Az Egyesült Államok *legnagyobb élő írójaként* tisztelik."

Nos, ha a kritikus figyelmét elkerülte az a számos méltatás, cikk, amely a hazai sajtóban is megjelent Faulkner haláláról, legalább a Sírgyalázók előszavát elolvashatta volna. Az előszó egy Faulknerről készült fotó mellett így kezdődik: „Aligha nem ez az utolsó fényképe ... két hónappal a felvétel készítése után meghalt."

Nem kívánhatjuk, hogy valamennyi író pályafutását figyelemmel kísérjék kritikusaink, de legalább az ilyen egyszerű Nobel-díjas tollforgatókét illik ismerni.

KÉT MEGLEPŐ KÉPES-HÍR

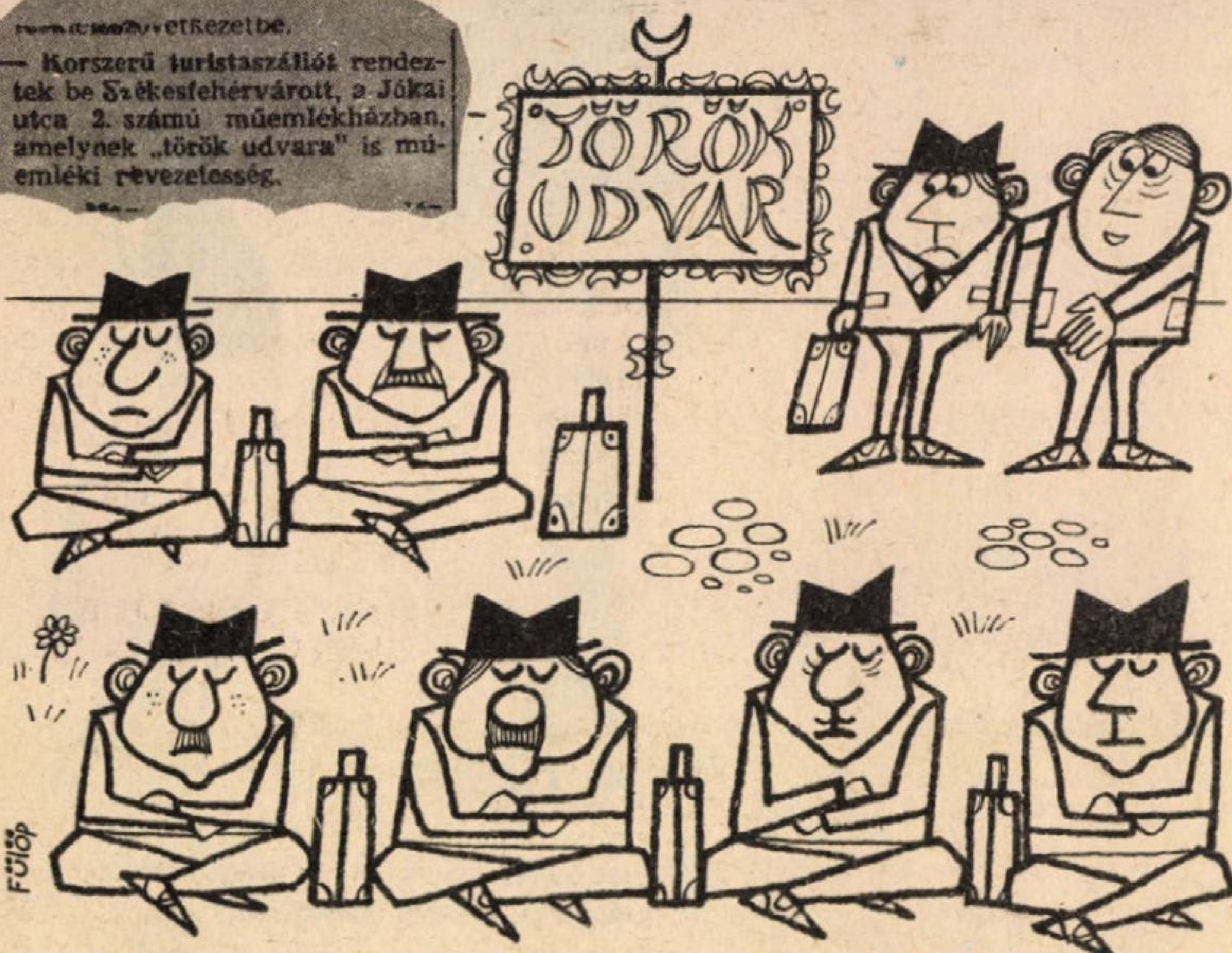
Az egyik kép az Ország-Világban ötlött szemünkbe. „Csikósok és helikopter a Hortobágyon" – hirdette az aláírás. Csikósokat láttunk, Hortobágyot láttunk, de helikoptert nem. Helyette egy jólmegtermett repülőgép álldogált a kép jobbsarkán.

A másik fotó (az Esti Hírlapban) motorkerékpárosokat mutat, amint éppen esnek át egymáson. „A 250 kcm-esek második futamának rajtja – magyarázza az aláírás – mindjárt tömeges bukással kezdődött." És a háromhasábos fotó felett ott a nagybetűs cím: „Még sok ilyen versenyt!"

Dr. Argus

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, •142—220 — 64.3203 — Kossuth Nyomda, Budapest — Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180—850. INDEX: 25504

Hátha VALAKI NEM OLVASTA!....

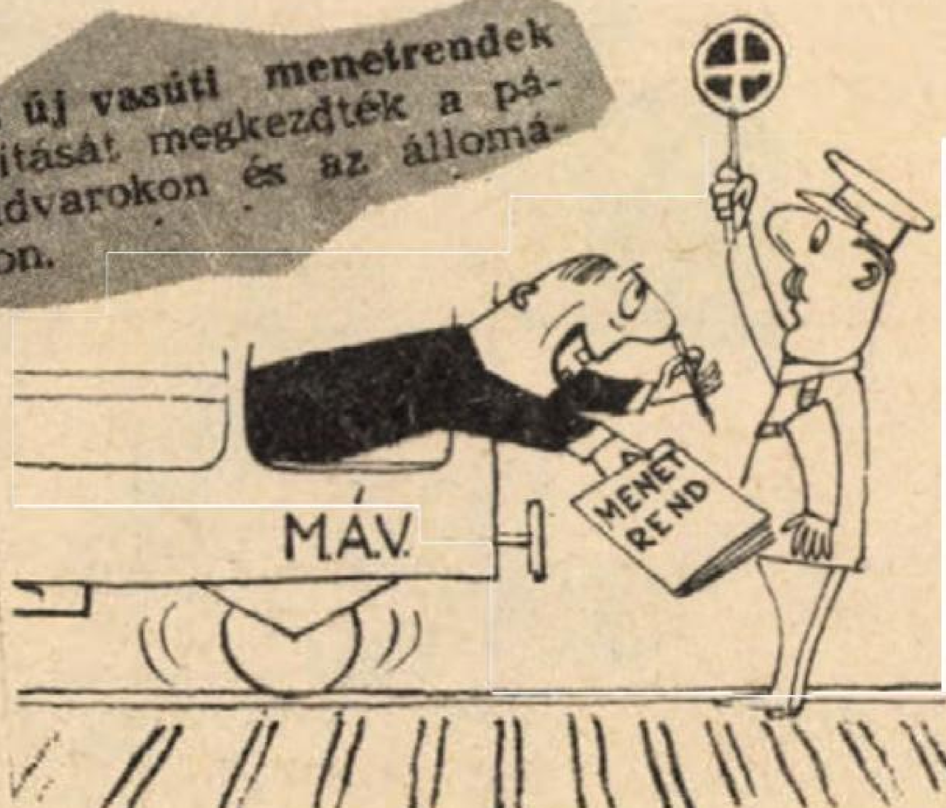

– Foglaljon helyet, a szobákban, sajnos, már nincs hely . . .

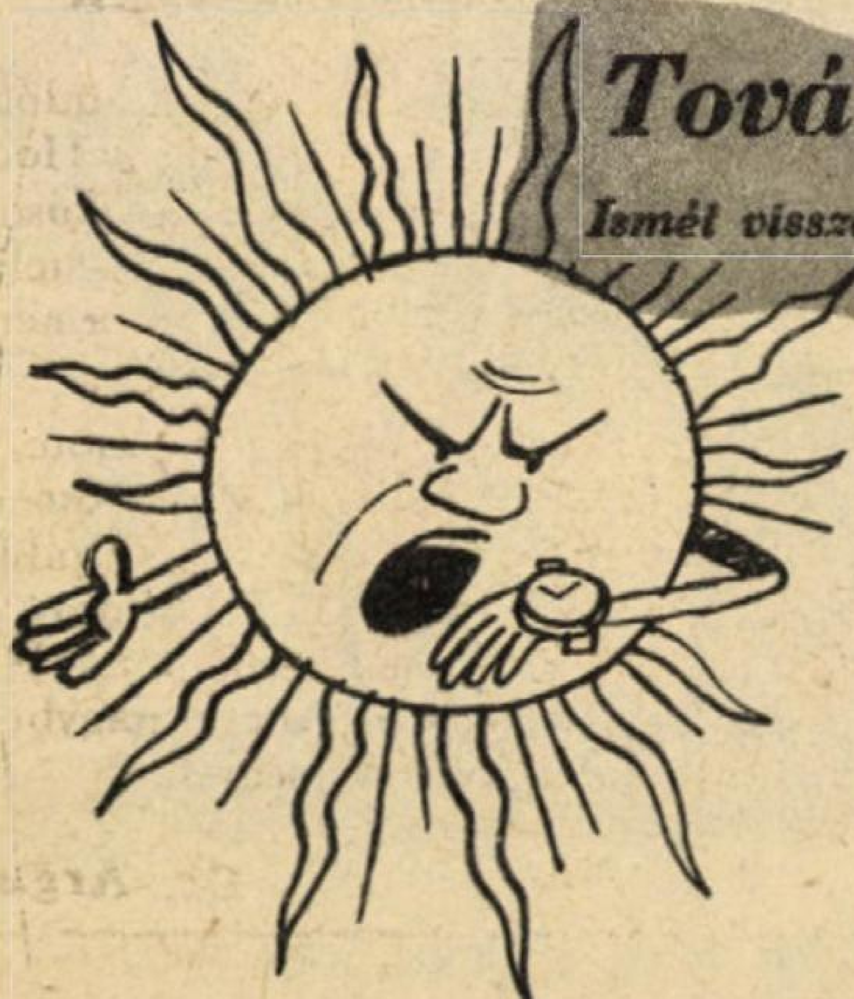
– Most pedig húzzátok, hogy „Csak egy gésa van a világon . . ."

– Hamar egy dedikációt, mester . . .

Ellesett beszélgetés a találkozón:
– Mancika! Szeretem!
– Nekem hiába kuruttyol, minden nőnek ezt brekegik!

– Ha ez még egyszer előfordul, levonok két fényévet.

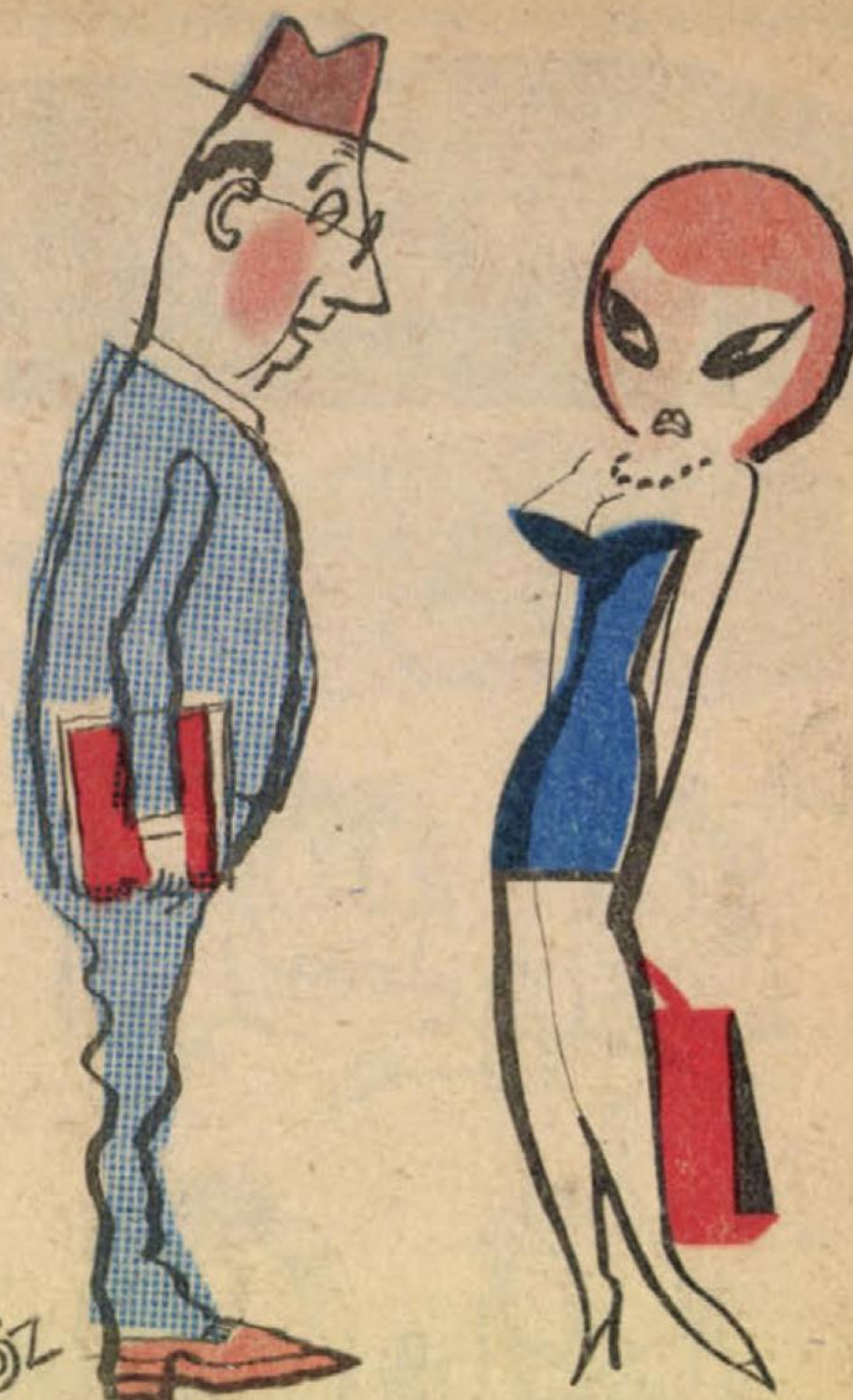
– Ha a várúr nem materialista, talán álláshoz jutunk . . .

VÉGE A TANÉVNEK!

Nem reménytelen eset

– Te mit csinálsz, ha nem vesznek fel a gimibe?
– Akkor férjhez megyek . . .

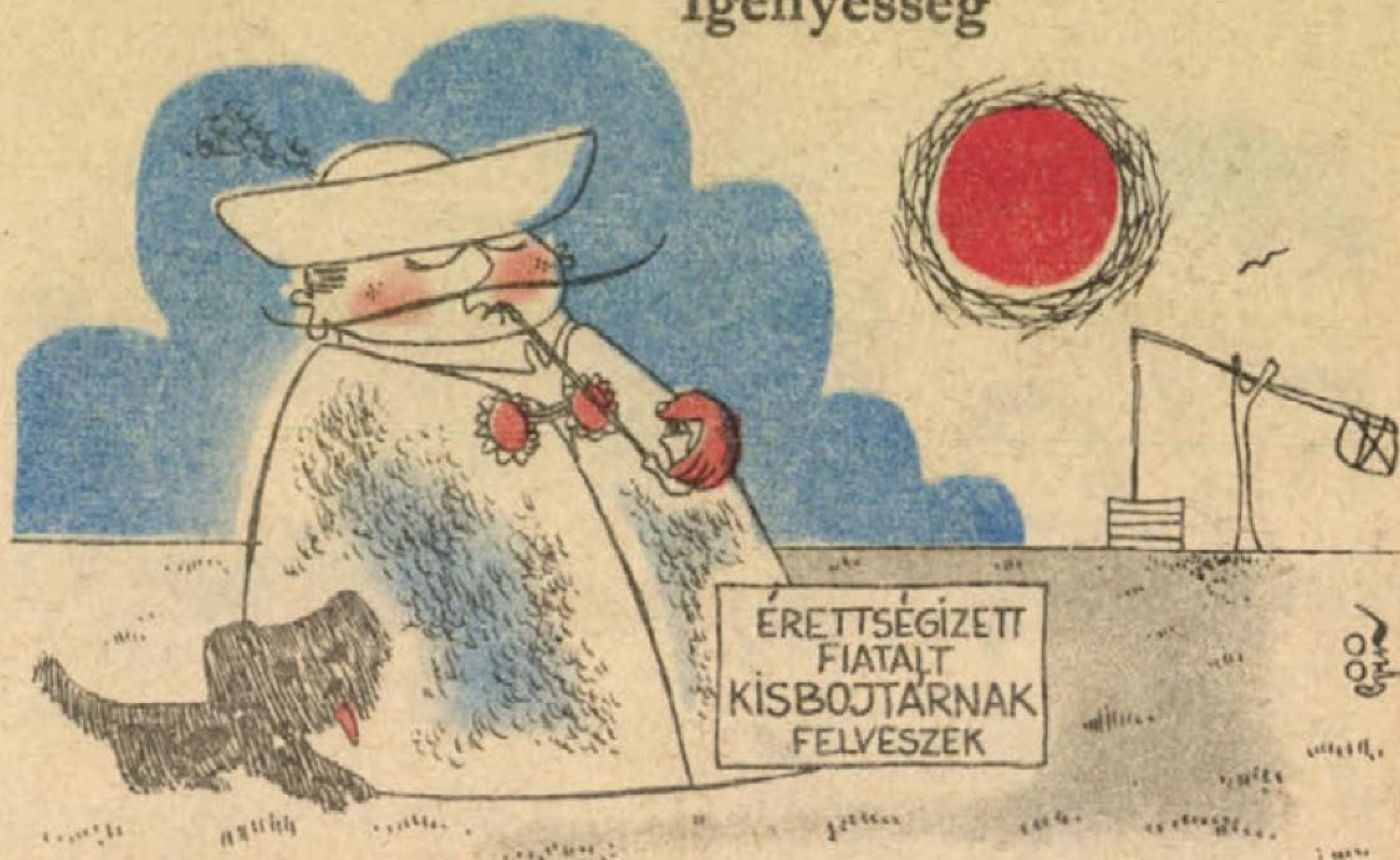

– Micike, miért nem tanul tovább?
– Tudok én már mindent . . .

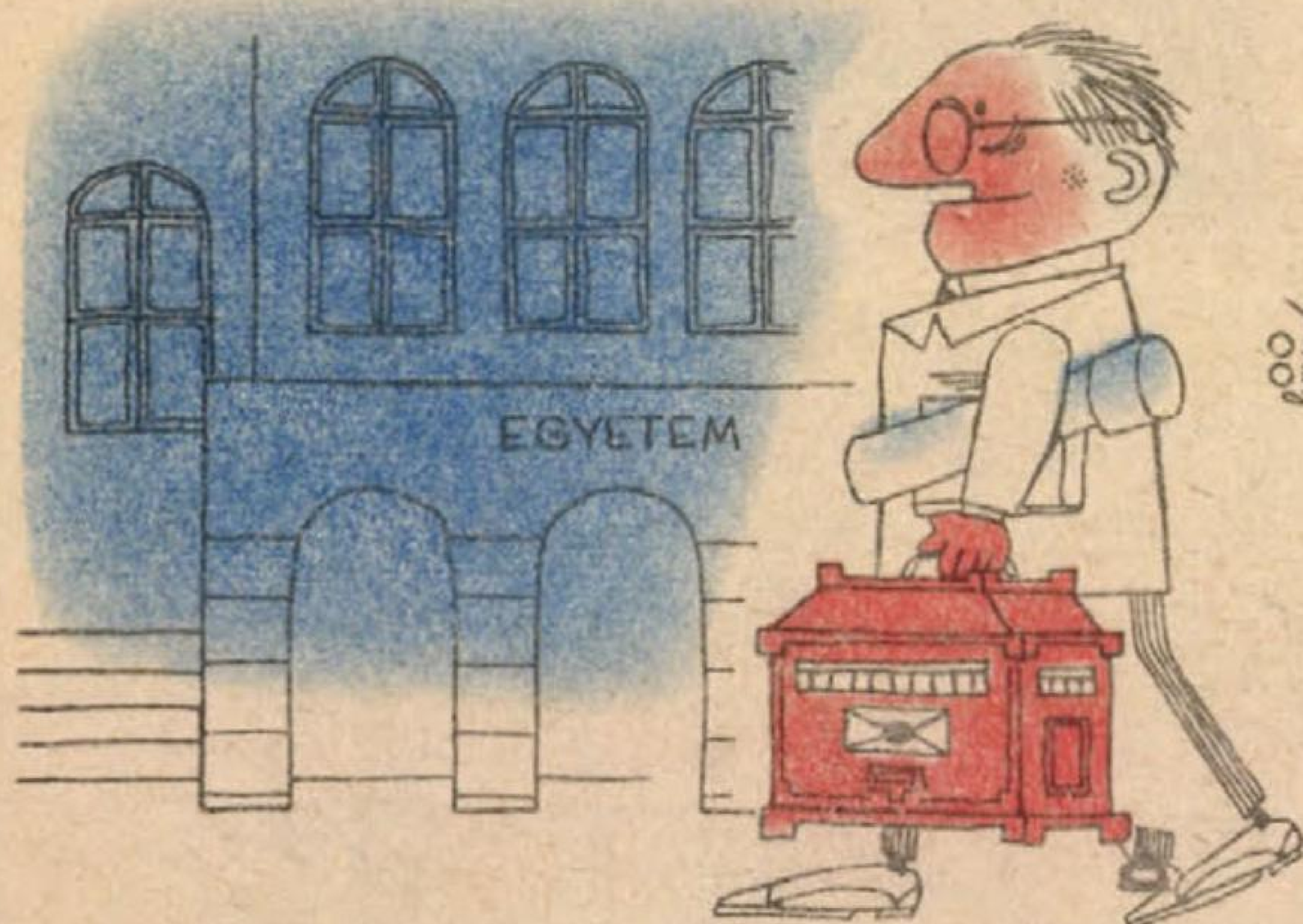
Pályaválasztás

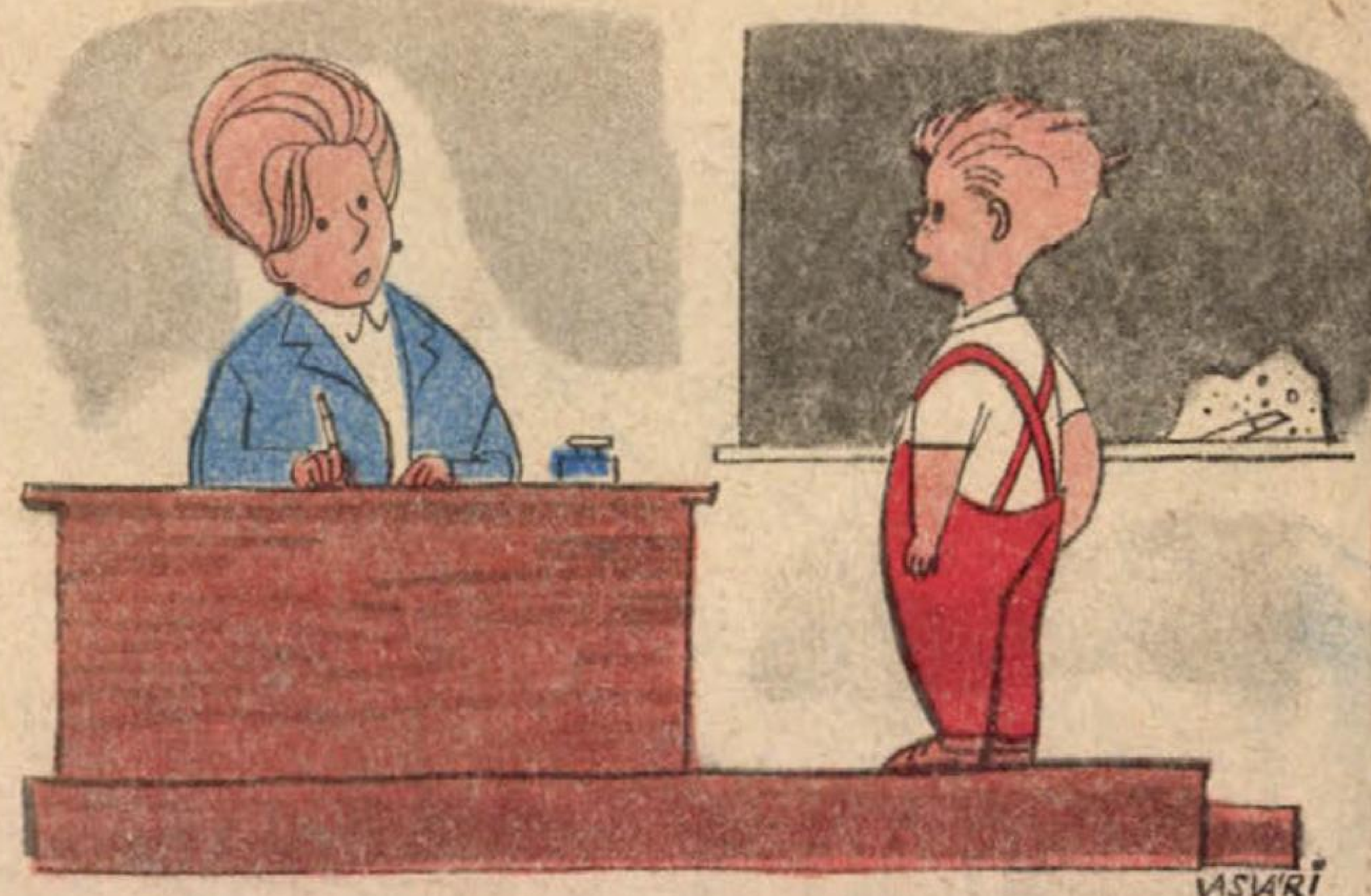
Igényesség

Levelező hallgató

Történelemóra

– Nem tudom tanítónéni, de az a fontos, hogy az ember tudja, hol kell utánanézni . . .